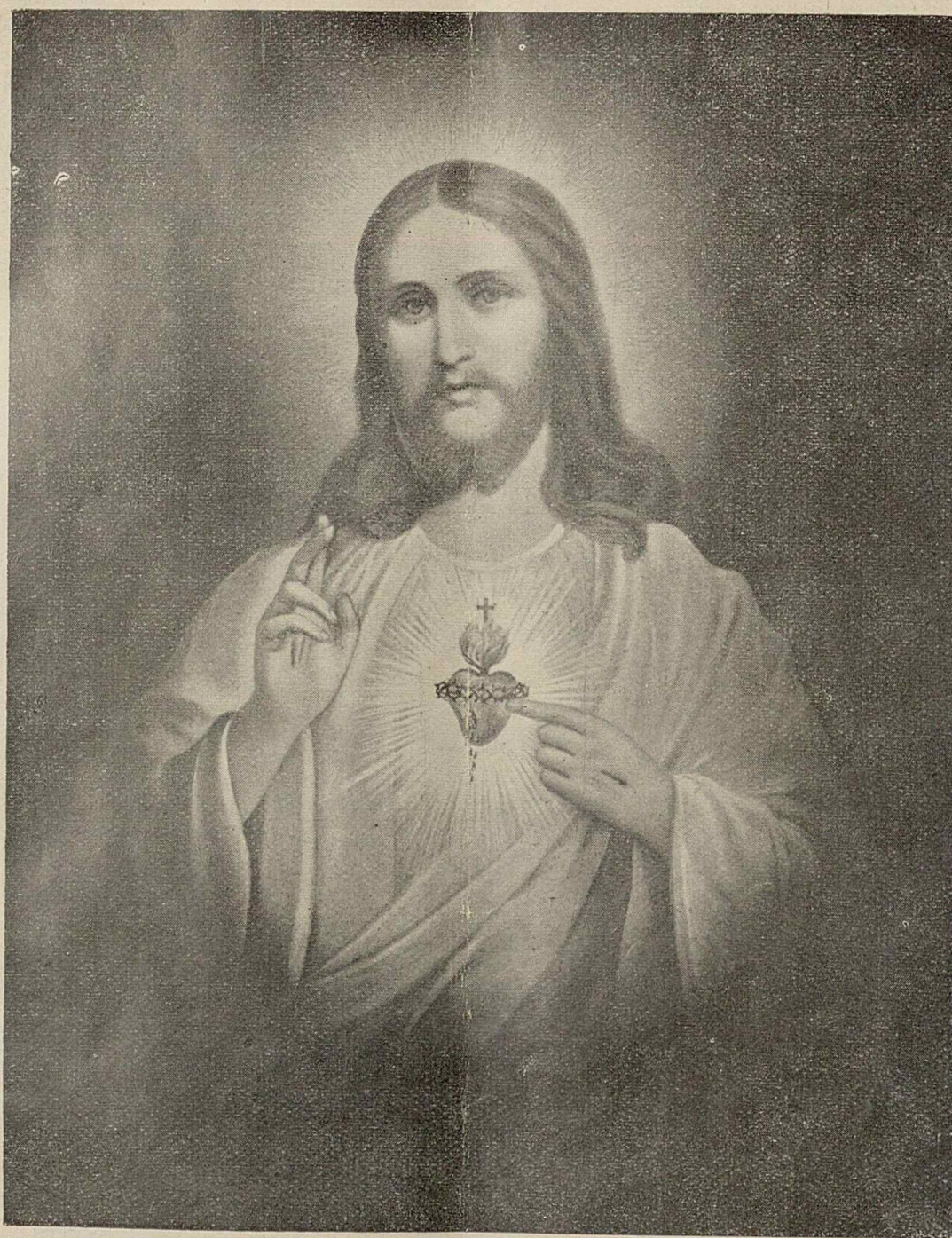

Teesie visur mylima, Švenčiausioji Jėzaus Širdis!

1928 m.

Nr. 6.

Atsilygink Jėzaus Širdžiai įžeistai ŠŠ. Sakramente

Sv. Tėvo paskir-
ta ir palaiminta

M. A. intencija
birželio mėnesiui.

Kas vertė
isteigti Švenč.
Eucharistija?

Šito klausimo negalime išrišti, kol pilnai nesuprasime Dievo meilės prie žmonių. Jeigu kas myli, tai tam, kurį myli, kartais atiduoda brangiausiai savo daiktus, kad tik kaip nors įtikti savo numylėtam asmeniui. O apie Dievą kaip pasakyta? Štai kaip: „Dievas taip numylėjo pasaulį, kad atidavė savo vienatinį Sūnų už jį“ (Jon. 3. 16). Ar neužteko angelą duoti, ar arkangelą ar net Švenč. Panele? Gal būtų užtekę. Bet nebūtų tada tokia parodyta meilė, kaip dabar!

Tėvas, motina, jei myli savo vaikelį, pamanyk, ar lengvai jį kam nors atiduotų. Gerai dar jei tam

vaikeliui neatsitiks nieko bloga, bet jei žinotų, kad laukia jį kančios, persekiojimai, badas, vargas ir kitos nelaimės, tai užtikrinu, kad nesutiktų jo išsižadėti. O Dievas dėl mūsų išsižada savo Sūnaus, kurio vertė tai ne mūsų vaikų! Ir kur Jį atiduoda? Į kančias! Kad net Tasai parpuolęs ant veido, kruvinu prakaitu apspylęs prašo savo Tėvo, kad atsiimtų tą kieliką tokį kartų, kančias tokias dideles... Bet Tėvas neatėmė ir liepė kentėti, kad žmonės užbaigtų šnekėje: „Dievas mūsų nemylė!“

Ta pati meilė vertė Jėzų, kad nepalikti mūsų vienu, bet pamėginti surasti būdą pasilikti su mumis. Mes žinome, kad Jis labai norėjo būti su mumis: „Mano džiaugsmas yra būti su žmonių vaikais“ (Prov. 8, 31). O Paskutinėje Vakarienej tiesiog sakė: „Geiste geidžiau valgyti draug su jumis šitą Velykų avinėlį“ (Luk. 22, 15). Ką reiškia tas dvigubas žodis: Geiste geidžiau, trokšte troškau arba norėte norėjau? Jis reiškia nepaprastą ilgesį, norą ir meilę, be kurių negalima gyventi. Net gali užtrokšti arba numirti iš bado.

Dabar mums aišku, dėl ko Išganytojas taip išsiilgęs buvo tos vakarienės, kur tapo įsteigtas Švenč. Sakramentas, kadangi Jis norėjo tos meilės, kuri paminėta Šv. Rašte: „Mano Mylimasis man, o aš Jam“ (Giesm. kn.). Paskaityk šv. Jono Evang. 17 sk. o suprasi visą Saldž. Jėzaus Širdies paslaptį įsteigiant tą Meilės Sakramentą. Štai ji: „Kad visi būtų viena, kaip tu, Tėve, esi manyje ir aš tavyje, kad ir jie būtų mumyse viena“ (Jon. 17, 21).

Jėzus nori mūsų širdžių.

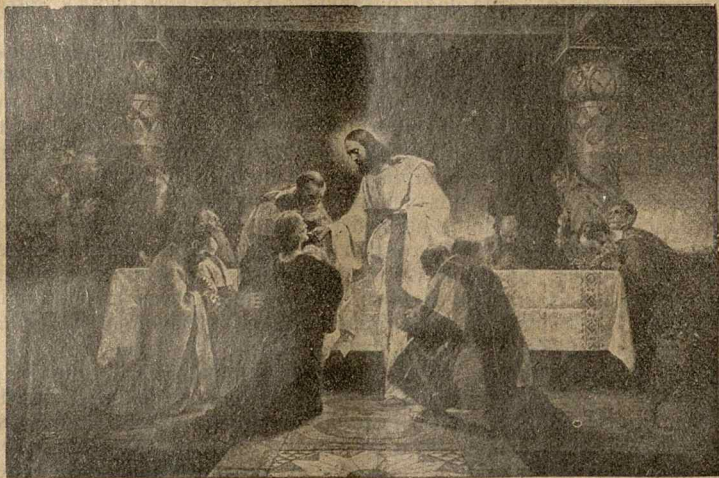
Net galva sukasi pamanius, ar galimas daiktas, kad Jėzus taip nori mano širdies; neįmanoma, ar ne? Toks brangus, kad mano Jėzus tiek vargsta nuo lopšelio iki kryžiaus, kad mano širdį patraukti prie savęs. O gal čia tik graži pasaka, sapnas ar svajonė? Ir tai būtų gražu! Kaip mielai norėčiau tokią pasaką išgyti arba tokį sapną dar antru kart sapnuoti, kur matyčiau Dievo Sūnų laukiantį ištiestomis rankomis, kad pasilsėti ant Jo dieviškos krūtinės, ir diondantį maistą net save patį. Bet čia ne sapnas, o tokia tikrėybė, kad net kankiniai savo galvas guldo už tą tiesą, ir aš negaliu būti katalikas, jei nepriimu tiesos, kad Švenč. Sakramente yra tikras Kūnas ir Kraujas mūsų V. Jėzaus Kristaus.

Ir būdas, kokį Jėzus surado, kad geriau pasilikti su mumis, galėjo tik paties Dievo būt išgalvotas. Mūsų galvos tokio nebūtų išradę. Ir kai V. Jėzus sakė, kad duos valgyti savo kūną ir gerti kraują, žydai negalėdami to suprasti, pasipiktinę išbėgiojo. Mes irgi gal bėgume, jei nebūtų šio gražaus būdo palikęs.

Bet Jėzus, kuriam visą pasaulis nebuvo sunku iš nieko sutverti, surado būdą, kur duoną ima permaitinti į savo Kūną ir vyną į savo Kraują ir jau niekas nebebėga daugiau. Priešingai. Kaip malonu yra priimti užsislėpusį Jėzų tokiame gražiam paveiksle. Net ligoniui joks gydytojas neuždraudžia priimti Švenčiausią, nors kitus valgius neleidžia valgyti. Ir koks Jis visiems prieinamas! Žiūrėk, čia klaupia karalius, bet šalia jo ir vargdienis darbininkėlis; klaupia suaugęs šimto metų senelis, šalia jo ir septynerių metų vaikelis; klaupia vyras, klaupia moteris; klaupia jaunuolis, jaunuolė; klaupia vienas, klaupia šimtas net tūkstantis ir milijonas žmonių, o Kristus tas pats niekad nepabaigiamas imti, kaip

šaltinio vanduo gerti, nes šv. Mištos naujas ostijas pristato! O stebukle! O meile! O neišsemiamas šaltini!..

Ką už tai gauna mūsų Jėzus? Jis gauna už tai mūsų širdis. Ar visų? Toli gražu ne! Del ko? Mat dauguma žiūri į tai šalta akia ir mano: gal netiesa yra tasai Sakramentas, o čia malonu dar pasauliui atiduoti savo širdį net turams, garbei ir žemiems kūno geiduliams. Ir negauna Jėzus tų širdžių, kurių taip trokšta, taip laukia jų. Apžiūrėk mūsų bažnyčias, tabernakulus, ar manai, jei žmonių nebūtų, Jėzui tos bažnyčios ir tabernakulai būtų malonu? Ne! Jie nė kiek Jo nešildo. Medis, akmuo, geležis tegu būna nors auksu sidabru išpuošta vis vien paliekti be dvasios, be

Taip priimk Komuniją, kaip Apaštalai ją priėmė!

proto, be širdies. Vargšas kalinys Jėzus užrakintas laukia dienas naktis, kol sulaukia nors vieną žmogaus širdį, kad ten įėjus ir pasišildžius. Buvę atsitikimų, kad beduodant švenčiausį ištrūkdavo ostija iš kunigo rankų ir pasirodydavo begulinti ant priimančio liežuvio ir skubanti į mylinčią žmogelio širdį.

Bet ar visumet randa tokias karštas širdis?.. O kaip skaudu rašyti ir Jums skaityti!.. Kartais Jis randa širdį neprisiruošusią, net nelaukiančią savo brangiausio Svečio, bet laikiną lyg baudžiava, kad reikia priimti Jėzų į širdį. Ir Jis eina pas tokį? O ką darys! Jis eina ne tik pas neprisiruošusius, nelaukiančius, Jo nemylinčius, bet... bijau pasakyti, net pas šventvagių! o vis kad neatbaidyti tų širdžių, kurios tikrai be sunkios nuodėmės yra. Nes pamanyk, jei ant vietos kristų šventvagiškai priimęs Komuniją, ar drįstų ir gerieji artintis prie Dievo

Stalo? Del to ir pirmojo šventvagio Judo nepavarė ir dabar nepavaro nevertai priimančių Komunią.

Net papurto pamanius! Ką pasakytų karalius, vyskupas ar popiežius, jeigu priimtų juos kas į nevalytą kambary. Žinoma užsigautų, bet kaip reikia Jėzui eiti į tokią širdį, kur ne purvas stovi, ne sąšlavos bet nuodėmė, kuri yra taip priešinga ir baisi Kristui, kad net Jis alpsta Alyvų daržely, kai pamatė koks kartus kielikas reiks gerti!

Taigi žmonės, kurie slepia nuodėmes ir paskui eina Komunijos, daro didžiausią Švenčiausio Sakramento išniekinimą, didesnę negu miestų Ostiją į purvą, nes purvas vis dar Dievo padaras ir ten nieko nėra bloga tik betvarkis mišinys įvairių dalykų, bet nuodėmė, tai lyg velnio sostas ir priimantis šventvagiškai stačiai atiduoda pačiam velniui, kad niekintų Kristų. Apie Judą pasakyta: „Po karnelio šėtonas įėjo į jį“ (13, 27). Del to šv. Paulius sako: „Todel teiştiria žmogus pats save ir taip tevalgo tos duonos... Nes kas valgo ir geria nevertai, tas valgo ir geria sau teisimą, neatskirdamas Viešpaties Kūno“ (1 Kor. 11, 28).

O kiek Kristui šiaip reikia pernešti išniekinimų! **Kiti** prisimink tik dabartinę Meksiką, kur nekartą piktadariai plėšdami bažnyčias, išbarsto komunikantus ir juos Golgotos?! Nors dabar Kristus nekenčia, bet juk Jam reikėjo kartą tas visas kančias ir išniekinimus pernešti. Kartais atsitinka, kad masonų sektos nariai prieina prie Dievo stalo nuduodami pamaldžius žmones, paima Švenčiausią, bet išėmę iš burnos nuneša į savo susirinkimus ir ten įvairiais būdais pradeda niekinti. Rodos, kaip Dievas jų perkūnais neišdaužo? Bet vėl tas pat atsakymas: del ko kryžiatotojų nedaužė? Juk ir ten tą patį Kūną spiaudė, daužė, niekino.

Bet iš savo artimųjų ar negauna paniekinimų? Iš tikrųjų, kaip gali jo Švenč. Širdis pernešti? Juk Judų ir dabar pasitaiko, jei net iš dvylikos vienas atsirado. Tėvas jėzuitas Longnaye aiškina, kad neišmatuojama Kristaus meilė esanti priežastimi, del ko tokią daugybę išniekinimų turi nešti. Kadangi ant kryžiaus buvo užslėpta tik dievybė, o čia (Eucharistijoje) ir žmogybė. Įsikūnijime save išnaikino tarno išvaizdą priimdams, o čia: žinodamas ir norėdamas save pastatė net tų stabmeldžių dievų sąlygose, apie kuriuos pranašas Barukas juokauja sakydamas: Babilonijos dievai be kojų, reik juos nešioti... o su Jėzum-Ostija? Tie dievai, jei puola žemėn, negali pakilti nuo jos... negali save apginti..., galima juos pagriebti..., iš vagių ir piktadarių save neišgelbės..., ir Jėzus-Ostija? Ten nieko nejaučia stabai, o čia gyvas Jėzus! Ir tai visa iš laisvo nusizeminimo, kadangi labai mus myli (Plg. Baruch, 6 sk).

Reikia kuo nors geriausiam išganytojui atsilyginti už visas malones, bet ypač reikia perprašyti už įžeidimus. Švenč. Jėzaus Širdies pamaldumas ir yra tame, kad garbinti tą sužeistą paniekinimą Širdį.

Ką reikia daryti?

Čia privesiu pavyzdį iš Didžiojo Karo. Vienoj vietoj kareivių būrys skubinosi pavaduoti kulkosvydžių ir patrankų apsuptus draugus. Pakeliui pamatė kopytėlę, įėjo pasimelsti, kad gal jau paskutinį kartą sau ir likusioms namuose šeimynoms palaimos paprašyti. Bet staiga visi sustojo lyg

stabo ištikti, nes ką jie pamatė įėję? Ant grindų buvo išbarstytas ir sumindžiotas Švenčiausis... Kaip sutrenkti, išbalę stovėjo, vieniems ašaros sruveno, kiti kumščius gnaužė... Švenčiausias Sakramentas po žemę išbarstytas ir kojomis sumintas... Baisu, visi giliai alsuoja... iš susijaudinimo. Tik štai vienas kareivis priėjo prie durų, išėmė iš kišenės kreidos ir drebancia ranka parašė ant durų: „Kad atlyginti Jėzui už šitą išniekinimą mes aukojame visi savo gyvybes“. — Rytą šrapneliais sudraskyti po baisaus mūšio jau gulėjo tie kareiviai savo krauju nuplovę šitą išniekinimą.

Kristus pats šv. Margaritai Marijai paskelbė: „Štai mano Širdis, toji Širdis, kuri taip užsidegus meile, kad nieko nepraleido ir net visas jėgas davė išsemti ir išnaudoti, by tik tą neišsemtąją meilę aiškiausiais parodyti ženklais. Jų gi (žmonių) didesnė dalis ne tik nenori būti mano dėkingais draugais, bet mane nuolat įžeidimais ir paniekinimais šioj meilės paslapytyj vargina. Del to aš reikalauju, kad pirmasis po mano Kūno penktadienis būtų Mano Širdies garbinimui paskirtas; toje dienoje artinantis prie švento Stalo reik pasiaukoti, kad atsilyginti už daromus mano Širdžiai įžeidimus, ypač tuo laiku, kada išstatoma viešam tikinčiųjų garbinimui“.

Tam tikslui ir įsteigta yra Maldos Apaštalavimo Lyga, kuri įsirašiusi yra į savo programą: atitaisyti Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai daromus įžeidimus. Net pirmojo tos sąjungos laipsnio nariai kasdien aukoja savo maldas, mintis, žodžius, darbus ir kentėjimus kalbėdami kokią nors maldelę, kurioj dedama žodžiai: „Dieviškoji Jėzaus Širdie, aukoju Tau viską... kad atitaisyti įžeidimus“.

Trečias M. A. laipsnis turi dar esminę ypatingą žymę. Štai ji: aukoja dažną permaldavimo Komuniją. Kai kur susiburia į sekcijas po 7 žmonės, kad per savaitę kasdien vienas kitą priimti permaldavimo Komuniją, arba po 30 narių, kur į mėnesį vienas narys turi pasirinkęs sau dieną. Būtų malonu, kad ir Lietuvoj M. A. nariai grupuotųsi į tokias permaldavimo Komunijos sekcijas. Kol to nėra visi M. A. nariai kviečiami yra bent birželio mėnesį atlikti išpažintį ir priimti permaldavimo už įžeidimus Komuniją. Tuomet ir Šv. Tėvo troškimas skiriant ir laiminant šią intenciją tikrai išsipildytų. *J. Bružikas S. J.*

Mąstymui mintys.

Mane vadinate Mokytoju, — ir nieko manęs neklausiate.

Mane vadinate Šviesa, — o manęs nematote.

Mane vadinate Keliu, — vienok paskui mane neinate.

Mane vadinate Gyvenimu, — ir manęs netrokštate.

Mane vadinate Išmintingu, — o kam mane nesekate.

Mane vadinate Geru, — bet manęs nemylite.

Mane vadinate Turtingu, — o prašyt iš manęs nieko neprašote.

Mane vadinate Geraširdžiu, — delko manimi nepasitikite?

Mane vadinate Viešpačiu, — bet netarnaujate man.

Mane vadinate Visagaliu, — o negarbinate manęs.

Jei aš jus nubausiu, nebarkit manęs.

Kiek išminties, filosofijos ir temų meditacijai tuose trumpuose posakiuose! Jos tinka ypač einant Komunijos.

8 Misijonorinė intencija

Šv. Tėvas neišpasakytai susirūpinęs misijų kraštais. Jis kartą išsireiškė: „Kai dažnai mąstome apie stabmeldžių žmones, kurių dar priskaitoma dešimtys ir šimtai milijonų, pajuntame suspaustą mūsų sielą ir nerami tampa mūsų dvasia!“

Iš Šv. Sosto Kristaus Vietininkas iškėlęs rankas lyg kartą Moze prašo visų, kad eitų į pagalbą misijų kraštams kas kuo gali, ypač prašo maldos, kaip galingiausio įrankio visuose reikaluose. Savo enciklikoj (rašte) „*Rerum Ecclesiae*“ Šv. Tėvas nuolat primena, kad bažnyčiose po paprastų maldų pridėtų dar ypatingas maldas už misijas. Prašo, kad vienuolynai kiekvieną dieną siųstų maldas į dangų už stabmeldžių kraštus. Ir pabrėžia sakydamas: „Kiekvienam yra aišku, kokios nepaprastos galės ir reikšmės yra malda kartą ar dažniau siunčiama į Dievo gailestingumą“. Patsai Popiežius net vieną sustatė maldą ir pridėjo prie Visų Šventųjų litanijos, kurioje prašoma, kad visus klystančius į Bažnyčios vienybę gražintų, o stabmeldžiams suteiktų atsivertimo malonės.

Pagaliau visos Bažnyčios vyskupai supratę šv. Tėvo mintį siuntė prašymus, kad viso stabmeldžių pasaulio Globėją paskirtų šalia šv. Pranciškaus Ksavero dar neseniai paskelbtą šventąją Teresę nuo Kūdikielio Jėzaus. Ir Šv. Tėvas to prašymo mielai išklausė, paskelbdamas šv. Teresę stabmeldžių kraštų ypatinga Globėja. Tai įvyko dekretu iš 14 d. gruodžio 1927 m.

Dabar ypatinga Švenč. Jėzaus Širdies Maldos Apaštalavimo narių pareiga melstis ir nenuilstamai prašyti, kad pagonių kraštai išgirstų iš misijonorių lūpų šv. Evangeliją ir atsivertų prie tikrojo Dievo. Ypač toji pareiga padidėjo po to, kai Šv. Tėvas mūsų vyriausiam M. A. Direktoriui J. Boubée S. J. pernai metų birželio mėn 24 d. pareiškė savo pasitikėjimą Maldos Apaštalamui: „Pasakyk Maldos Apaštalamo nariams, kad Mes pilnai pasitikime jų maldoms ir labai jų esame reikalingi.“

O kai Jėzaus Draugijos generolas G. T. Vl. Leduchovskis M. A. Direktoriaus vardu nuėjo prašyti, kad Šv. Tėvas teiktųsi patvirtinti ir palaikinti 1928 metams ypatingas mėnesines misijonorines intencijas Vyr. Ganytojas paskaitęs ne tik palaimino, bet pasakė, kad tas intencijas nori jis padaryti savomis.

Mes šias intencijas pradedame skelbti nuo Jėzaus Širdies mėn. bet kartu ir primename jau praėjusias nuo 1-mo, sausio kad M. A. nariai ir buvusios galėtų prisiminti savo maldose. Štai jos:

Sausio mėn. buvo:	„Kad Kinų tauta Kristų pažintų“
vasario „ „	„Už misijas šv. Žemėj ir žydų atsivertimą“
kovo „ „	„Kad misijonorių sem. ir kunigų skaičius didėtų“
baland. „ „	„Už tikėjimo platinimo Kongregaciją“
gegužės „ „	Kad „Jūrų Žvaigždė“ japonų tautą privestų prie Evangelijos.“

O birželio dabar bus šioji intencija: „Kad vyrų ir moterų katachėtų skaičius misijų kraštuose didėtų ir jie geriau būtų paruošiami tam darbui — mokinti katakizmo.

Kituose numeriuose misijon. intencijos bus plačiau aiškinamos.

Šv. Jonas Krikštytojas (birželio mėnesio Globėjas 24 d.) ir šv. Jonas Evangelistas.

Pirmasis dar laikydamas Avinėlį sako: „Šitai Dievo Avinėlis, Kursai naikina pasaulio nuodėmes“, o antrasis irgi tą patį Avinėlį laiko, bet jau duonos pavidale ir paruoštą duoti žmonėms. Šv. Jono Krikštytojo prašyk, kad paruoštų tavo širdį, o Evangelisto, kad ir tu, kaip jis, nusvirtum ant Jėzaus krūtinės!

Rytmečio pokily

(Mūs gyvenimo vaizdas).

Gražus, ankstybas rytas. Banguoja Genezereto jūra. Jos vandenyse gražiai atsimuša stebėtinomis spalvomis liepsnojanti aušra. Tyliai dvelkia vėsus vėjas, žaidžia, ribuliuoja vilnimis. Antai tinklus traukia žvejai. Jie nuvargę, virpa sudrėkę ir nušalę. Eldijose vos kelios menkos, nuskurę žuvytės, o tinklas — tuščias.

Ant kranto atsistoja Asmuo. Jis išeina lyg iš lengvos rytmečio miglos. Jo rūbai — lyg sidabrinio šilko. Iš Jo trykšta neaiškūs spinduliai, be galo malonūs, neapsakomai ramūs, švelnūs.

Jis paruošia valgyti žuvies, padeda duonos.

— Kas ten? — klausia kiek nusigandęs vienas žvejys, kurio veide matyti didelis nuovargis ir ilgesys.

— Mokytojas! — tyliai šūkteli tas, kurs Jį myli.

Petras ir kiti Apaštalai paskubėjo prisiirti kranto ir rado paruoštą valgį.

Taip, tai Jis, Mokytojas.

Eini ir tu, kurio siela alpsta ištrėmimo tyruos. Tu esi kaip meteoras, kurs puola į saulę. Tavo širdis verkia prie Jėzaus.

Dabar visa turi, turi daugiau, negu karaliai ir genijai. Dabar tavo valanda pasišventimo ir malonės valanda. Ką dabar sakysi?

— Nepalik manęs, Išganytojau, nepalik manęs! Gyvenimas baisus, o aš labai silpnas! Įpilk į mano širdį šventos meilės, kad tik Tavo išbūčiau visą gyvenimą.

— Kūdiki! tavęs niekad nepalieku, vis šalia tavęs budžiu. Pirma, negu amžiai buvę, tave pamilau neapsakoma meile! Tau visas atsidačiau Kalvarijos kalne ir dabar trokštu kasdien visas tau atsiduoti. O, kad tu žinotum, kaip trokšte trokštu tau padėti, kaip laukte laukiu, kad tu ateitum pas mane ir imtum iš manęs tiek, kiek tau reikia, kiek tu gali imti, kiek gali trokšti! Trokštu tau duoti daugiau, negu tu nori, daugiau negu pamanyti gali.

— Saldūs, Viešpatie, Tavo žodžiai! Bet man tiek pagundų graso, tiek baimių nuo Tavęs sulaiko!

— Kūdiki! argi vaikelis nesiglaudžia prie savo motinos širdies, kai jam pavojus grėsia? O aš tave myliu daugiau, negu geriausioji motina! Neklausyk jokių baimių, kuriomis piktasis nori tave nuo manęs atitraukti. Jeigu tik negrauzia tau sielos sunki nuodėmė, — ateik, ateik prie manęs, kad gyvenimas tavęs neatšaldytų. Nors tau sielą vargintų abejonė, ar tik nesi man tuo ar tuo nusikaltęs, bet jei nėra aišku, ar kaltas ar ne, — atsiduok mano gailestingumui, pavesk man savo valią ir susigraudinusią širdį ir ateik prie manęs, ateik pasitikėjęs mano meile. Jei bus tavo širdy nuodėmė, kurios nežinai, kad tikrai yra, aš tavo širdį padarysiu skaistesnę už saulę ir pasilsėsiu tavo sielos šventykloj, nes tu atėjai nežinodamas, kad tikrai kaltas, nes tu viltį padėjai mano gailestingume, nes tave atavedė mano meilė. O kad tu žinotum

mano Širdį, kad tu žinotum, ką tau esu joje paruošęs, tu niekados, niekados neapleistum Komunijos!

— Myliu Tave, mano širdies Dieve! Bet taip dažnai Tave, mano Viešpatį, pamirštu, dienos triukšme išsiblaškau ir atšalstu!

— Mano Širdy daugiau ugnies, negu visam pasauly nuodėmės šaltumo. Argi eina sušalęs keleivis prie ledo pasišildyti? Argi tu suširsi pasauly, kurs neturi šilimos? Ateik! Mano meilės karštybė ir tavo siela ims liepsnoti, nors būtų kaip ledas ar geležis. O jei prieš savo norą jauti išsiblaškymą Komunijos laiku, — aš tai leidžiu, kad tavy meilę giliau įskiepyčiau, tave užgrūdinau, nuopelnus padauginčiau, pašvėčiau. Tai įsirašyk širdy, kad atsimintum, kai išsiblaškymas nori tave apimti. Nenusigąsk, mano kūdiki! Jei išsiblaškymo niešakai, jei del mano meilės jam nepasiduodi, tu mane labiau pagerbi, negu saldžiais jausmais. Aš neatsisakau mylėjęs tų, kurie mane niekina, o, kokia meile aš myliu tave, kurs man tiek tikros meilės rodai, nes tikrą meilę pažįstu ne tiek iš jausmų saldumo, kiek skaudžių mėginimų metu!

— Viešpatie! Tavo žodžiai kaip rasa mano suvargusiai sielai. Vėl ilgu ir skaudu man bus be Tavęs dienos metu!

— Nė koks dienos triukšmas nebeperskirs mūsų: aš gyvenu tavo sieloj! Tavo širdis — mano garbė ir brangenybė, už kurią savo gyvybę paguldžiau, ir vėl guldysiu jei reiktų, tiek kartų, kiek reiktų. Tik atsimink mane, mano kūdiki, visuose savo dienos darbuose. Ar ankstų rytą kelies, ar vakare poilsio eini, ar dirbi, ar žaidi, — vis kelk į mane savo dvasios akis, nes ir mano akys vis į tave nukreiptos, ir mano širdis vis karštai tau plaka. O kai gręs tau dvasiai pavojus arba siela baimė prislėgs, ar kas širdį užgaus, arba nelaimingai suklups, — prie savo širdies priglausiu tavo galvą, ir tau bus ramu, gaivu, stipra. Visus draugus dėl mano meilės mylėk ir guosk nekalta širdim, bet tavo prietelis ir stiprybė, ir paguoda, ir meilė tik aš esu!

— Gera, Išganytojau su kvapim būti! Be Tavęs aš esu kaip gėlė be saulės, kaip bitutė be kvapaus žiedelio! Myliu Tave mano Viešpatie!..

Kt.

K. Makrickas.

Kur daugiau meilės?

Kas tur tėvą ir motiną,
Te ištirti pamėgina, —
Kas ji myli kuolabiaus?

Nes geresnis yra Tėvas,
Atpirkėjas Žmogus-Dievas
Viešpats žemės ir dangaus!

Kas dar Širdies Jo nežino,
Ir ištirti nemėgino
Kiek ten meilės Joj yra.

Tam vertėtų paskubėti,
Tają Širdį pamylėti,
Kuri Meilės kupina!

Ten tai meilės jis atrastų,
Ir atradęs tuoj suprastų,
Kad pasaulyj nėra išties,

Daugiau meilės ir ramumo,
Ir gaivinancio linksmumo,
Kaip prie Jėzaus tik Širdies!

Šv. Aloyzas Gonzaga S. J.

21 dieną birželio.

Šio šv. jaunikačio negalime birželio mėnesį nepaminėti, kadangi jis jau prieš kokią trejetą šimtų metų pasižymėjo giliu Jėzaus Širdies garbintoju o geroji Jėzaus Širdis net davė jam mirtį ne kitoj dienoj, tik Jėzaus Širdies penktadienį po Dievo Kūno oktovos. Ir stebėtina! toji pati diena 21 birželio 1675 metais, kurioje beveik šimtmečiu vėliau tapo pirmojo iškilmingojo Jėzaus Širdies garbinimo diena.

Šv. Aloyzas beveik tą patį turėjo pamaldumą į Švenč. Jėzaus Širdį, kokį vėliau Dieviškasis Ganytojas paskelbė šv. Margaritai Marijai. Jo pamaldumą galime dviem punktais išreikšti: mylėti Išganytoją už tą meilę, kurią mums rodo ir atitaisyti įžeidimus kuriuos Jam padarome.

Kaip jis mylėjo Jėzaus Širdį atsilygindamas už meilę? Meilė ieško susivienijimo. Del to randame Aloyzą dažnai beklūpojančią prieš Tabernakulą, kadangi tenai plaka toji Širdis, kuri taip numylėjo žmones. Šis prisirišimas prie Švenč. Sakramento ir yra gilus pamaldumas į eucharistinę Jėzaus Širdį. Pamanyk tiktai: ten Tabernakule randasi geriausias Draugas, del to Aloyzas klūpojo visumet su degančia širdies meile, nes žinojo, kad už tų durių yra Jėzaus Širdis, ir tuomet atsirasdavo pas jį didžiausias ilgesys ir noras greičiau susivienyti. O kai sulaukdavo tos laimės, kai prisiartinęs prie Dievo Stalo priimdavo tą laukiamą Svečią, panašiai šv. Jonui Paskutinėj Vakarienėj, nusvirdavo jo galva ant Išganytojo krūtinės ir tokioj padėtyj išbūdavo ištisas valandas.

Žinoma, kitaip ir negalėjo būti. Toji angeliškai nekalta Aloyzo širdis tikrai buvo maloniausia vietelė, nes visų širdžių Karalius Kristus, ieško grynų sielų, kad tenai viešpatauti sulig žodžiais: „Kas myli širdies grynųbę, turės Karalių draugu“ (Patarl. 22, 11). Aloyzas įsiklausydavo į tą tylų, tik grynomis širdims atjaučiamą, Švenč. Jėzaus Širdies plakimą, tada jis lyg išnykdavo iš šios žemės ir norėdavo tame susivienijime išbūti per amžius...

Didžiausias atsilyginimas Išganytojui už Jo meilę yra dažnas priėmimas Švenč. Sakramento, nes Jis tam ir pasiliko, kad mylinčios Jį sielos ateitų ir meilėje su Juo susivienintų. Nes kitos pamaldos, k. t. atlankymai, Švenčiausiuoju palaiminimai, procesijos yra, teisybė, meilės ženklai. Bet ar tam tik Išganytojas atėjo duonos paveikslė? Ne! Jis atėjo, kad būti mūsų maistu, kad stiprinti mūsų širdis kovoje su pagundomis. Del to dažna Komunija Jėzui geriausias atsilyginimas už Jo dieviškos širdies meilę! Tai gerai suprato šv. Aloyzas ir dažnai ėjo prie šv. Komunjios.

Tikroji meilė yra tame, kad išpildyti tai, ko mylimasis pageidauja. Bet klausimas. Ko Jėzaus Širdis pageidauja? Tuo suprasime. Ar yra kita tokia meilė kuri būtų taip nelaiminga, taip paniekinta ir taip nežinoma, kaip Jėzaus meilė? (Nilkes S. J.). Baisus pasaulio nuodėmių upelis kasdien, ką sakau, kas valanda atsimuša į Jėzaus Širdį ir didžiai ją užgauna. Kad toji Širdis nebūtų gera, turėtų tuojau nubauti žmo-

nes. Kad atsilyginti už tą gerumą, reikia įkūnyti antrą labai svarbią Jėzaus Širdies pamaldumo ypatybę, būtent, garbės atitaisymą ir permaldavimą už įžeidimus.

Šv. Aloyzas S. J. viso pasaulio jaunuomenės Globėjas.

Ar randame šį pamaldumą pas mūsų šventąjį? Ir dar kaip! Pamykime, kas jįavedė, kad jis tokių atgailų darytų, jei ne noras kuo nors atsilyginti kenčiančiam ir paniekintam Jėzui? Žmonės savo tingė-

jimu Dievui tarnauti mažina Jėzui garbę. Kas ją atitaisys? Net kai kas iš vienuolių ir kunigų pamiršta savo aukštą pašaukimą. Kaip gali Išganytojas ilgiau tokią netvarką kėsti? Šios mintys privedė Aloyzą griebtis didelės atgailos ir tai grynai iš meilės prie paniekinto Išganytojo.

„Aš ieškau, kas mane suramintų, skundžiasi Išganytojas, ir nesurandu, kas mane atjaustų: Aš esu aukščiausias Gėris, bet manęs nieieško. Aš esu amžinas Grožis ir nesigėri manimi. Aš esu nepabaigta meilė. Ir maža kas mane myli“.

Aloyzas suprato tą tylų skundą. „Išganytojau, štai aš, — sako jis — aš noriu būti tavo ramintojas. Aš noriu už žmones atsilyginti per meilę ir pasiaukavimą“.

— Žiūrėk, Aloyzai, — sako Išganytojas — mane apleidžia žmonės ir nori savo laimę surasti žemės gėrybėse.

— Viešpatie, imk mano karališką vainiką, mano kunigaikštystę: aš visa aukuju tavo garbei.

— Aloyzai, žmonės niekina mano valią ir nori tik savo norus pildyti; jie išplėšia mano teises, kokios man prigulėtų būvant jų širdyse.

— O mano Jėzau, pasiimk mano valią, mano liuosybę: aš noriu už juos atlyginti tau.

— Aloyzai, žmonės ieško tik savo garbės, o mano nežiūri. Aloyzas atsako:

— Aš Tau, Jėzau, būsiu atsilyginimas! Ir štai jis eina į juodžiausią darbą buvęs kunigaikščio sūnus ir Romos gatvėmis neša ant pečių ligonius, užsikrėtusius baisiomis ligomis o savo nekaltą kūną taip kankina taip plaka, kad nors kiek atgailauti už žmonių visokius išsilepinimus ir linksmybes.

Sakoma šv. Aloyzas negalimas yra pasekti. Žinoma, kaip suprantama? Jei suprantama, kad negalima jo apsimarinimo arba savęs varginimo pasekti, tai gal kiek ir tiesa. Nes tokį griežtą gyvenimą, kai Aloyzo gyvenimas, vargu kada bematysime. Mat Aloyzo savęs varginimai, kaip mynėjau, nekilo iš išviršinio pamaldumo ar šiaip nusistatymo ar užsispyrimo, bet iš giliausios užuojautos savo Išganytojui, kuris nesuskaitomus kartus daugiau kentėjo negu visi kankiniai kartu paimti. Ir jis kentėjo grynai iš meilės, kad mums nuodėmės atleisti. Del to Aloyzas nuodėmės taip bijojo, kad net skaitė sau nuodėme tai, ką jis dar penkių metų būdamas netyčia susprogdino daug parako. Už šią nuodėmę jis nenustojė per visą savo gyvenimą atgailoti. Šitoj srityj t. y. iš meilės prie Viešpaties bijoti kiekvienos nuodėmės, mes visumet galime ir tuo jau būsime panašūs šv. Aloyzui.

Tai taip atrodo viso pasaulio jaunuomenės vado šv. Aloyzo meilė į Švenč. Jėzaus Širdį. Aloyzas yra meldžiančioji meilė, kai klūpoja prieš Tabernakulą. Aloyzas yra atsilyginančioji meilė už visus įžeidimus Dieviškajai Širdžiai; per savo atgailas, per aukas, kur jis jokių ribų tai meilei nestatė ir net patį gyvenimą mažu daiktu laikė, kad tik atlyginti už tą meilę, kokią mums teikia Dieviškoji Jėzaus Širdis. Prašykime Dievo, kad mūsų jaunuomenė nors kiek pasektų Aloyzo pėdomis.

J. Bružikas S. J.

Doc. Pr. Penkauskas.

Evangelija ir svaigųjų gėrimų vartojimas

Ką sako Evangelija apie svaigiuosius gėrimus? Kaip į vyną (degtinės tikroje prasmėje anais laikais nebuvo) ir jo vartojimą žiūri Jėzus Kristus ir Apaštalai?

I.

1. Nėra Kristaus Moksle griežčiausio nusistatymo prieš by koki vyno vartojimą. Jeigu šiandien Lietuvoj skelbiama griežta abstinencija, tai tik dėlto, kad lengvesniu būdu negalima žmones išgelbėti iš alkoholio vergijos. Jeigu nepagelbsti ligoj vaistai, griebiamasi operacijos! Be to labai reikalinga yra abstinencija dėl pavyzdžio, nes jei pamato šiek tiek vartojant, tai mano, kad ir daugiau imąs.

2. Išganytojas pats vyną vartojo. Apie tai Evangelijoje randame tokių įrodymų. Štai Evangelijos žodžiai:

a) Jėzus peikia žydų atkaklumą ir sako: „Nes atėjo Jonas; jis nevalgė ir negėrė, ir jie sako: Jis velnio apsėstas. Atėjo žmogaus sūnus; jis valgo ir geria, ir jie sako: Štai, žmogus rijūnas ir vyno gėrėjas, mutinininkų ir nusidėjėlių prietelis.“ (Mat. 11, 18 ir sek.)

b) Paskutinės vakarienės metu Kristus kalba apaštalams: Sakau gi jums, nuo šio laiko aš daugiau nebegersiu iš šito vynmedžio vaisiaus iki tai dienai, kuomet gersiu jį naują draug su jumis mano Tėvo karalystėje“ (Mat. 26, 29.).

3. Jėzus Galilėjos Kanoje daro stebuklą, vandenį vynu padaro ir tuo būdu ateina pagalbon vyno pritrūkusiems vestuviniams.

4. Jėzus vartoja vyną per Paskutiniąją Vakarienę. Per amžius įsako laikyti Mišių auką ir pasilieka mūsų tarpe Šv. Sakramente duonos ir vyno pavydais.

Evangelija tai aiškiausiai pabrėžia ir sako: „Jis ėmė ir taure, dėkojo ir jiems davė, sakydamas: Gerkite iš jos visi; nes tai yra mano kraujas naujosios sandaros, kur bus išlietas už daugelį nuodėmės atleisti“ (Mat. 26, 27).

Apskritai vinas nuo senų senovės buvo atnašaujamas Dievui įvairiais atsitikimais aukos pavydais.

„Salėmo karalius Melkizedekas atnašavo duoną ir vyną, nes jis buvo Auksčiausiojo Dievo Kunigas“ (Gen. 14, 18).

Žydų tauta visą laiką aukoms vartojo vyną, tyruose, Palestinoje, Jeruzalėje.

Velykų švenčių apeigose vyno vartojimas yra žydams įsakytas.

„Kiekvienas kad ir neturtingiausias žydas Velykų išvakarių apeigose turi išgerti mažiausiai 4 vyno taures. Jei jis neturi pinigų, tai jis tam reikalui jų gauna iš tam tikrų vargšams daromos rinkliavos sumų“. (Talm. Pesachim X.) Iki šiai dienai vyno vartojimas žydų subatos apeigose yra taip pat įsakytas.

16

Taigi aukomis ir religinėmis apeigomis vyno vartojimas yra įgavęs tikrų ir tarytum šventų teisių žydu tautos gyvenime.

Išganytojas tų susidėjusių dėl vyno vartojimo aplinkybių nekeičia, jų nepeikia, bet pats prie jų taikosi.

Kilniausios mūsų Išganytojo mintys, kilniausios jo idėjos apie „dangaus karalystę“, apie užmokesnį po paskučiausio teismo, apie savo mokslą, apie tikinčiųjų draugystę — rišamos gražiausiais prilyginimais apie vyną, vynmedį ir vyną.

Sakysim: Kristus sako: „Dangaus karalystė panaši į žmogų šeiminką, kurs anksti rytą išėjo samdytis darbininkų į savo vynuogyną“ (Mat. 21, 1).

Vėl: „Vienas žmogus turėjo du sūnus; priėjęs pirmąjį, jis tarė: Sūnau, eik šiandien, dirbk mano vynuogyne“ (Mat. 21, 28).

Vėl: „Buvo žmogus šeiminkas, kurs įsiveisė vynuogyną, aptvėrė jį tvora, iškasė jame spaustuva, pastatė bokštą, parsamdė jį vynininkams ir iškeliavo į svetimą šalį.“ (Mat. 21 33 sk.)

Vėl: „Vienas žmogus turėjo figų medį, pasodintą savo vynuogyne, ir atėjo ieškoti ant jo vaisių bet nerado“ (Luk. 13, 6.)

Vėl: „Ir niekas nepila jauno vyno į senas statines; kitaip vynas perplės statines, ir vynas ištekęs ir statinės pages, bet reikia pilti jauną vyną į naujas statines“ (Mork. 2, 22.).

Vėl: „Aš tikrasis vynmedis, ir mano Tėvas vynininkas. Kiekvieną vynmedžio šakelę manyje, nenešančią vaisiaus, jis atima ir kiekvieną, kuri neša vaisiaus, jis apvalo, kad neštų daugiau vaisiaus. Kaip vynmedžio šakelė negali nešti vaisiaus pati savaime, jei nepasilieka vynmedyje, taip ir jūs, jei nepasiliekatė manyje. Aš vynmedis, jūs vynmedžio šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas neša daug vaisiaus, nes be manęs jūs nieko negalite padaryti.“ (Jon. 15, 56.)

Dar: „Jūs pažinsite juos ant jų vaisių. Argi kas renka vynuoges nuo erškėčių ar figas nuo usnių“ (Mat. 7, 16.).

II.

Iš kitos šalies Išganytojas perspėja mus, kad mes nenusidėtume svaigiuosius gėrimus neprotingai vartodami.

1. Kristus Evangelijoje sako: Žiūrėkite savęs, kad kartais jūsų širdys nebūtų apsunkintos apsirijimu, girtuoklyste ir šio gyvenimo rūpesniais, kad ta diena neužimtų ant jūsų netikėtai (Luk 21, 34).

2. Girtybės pasekmės Kristus rodo prilyginyje apie nedorą užvaizdą. „Jei tas tarnas sakytų savo širdyje: Mano valdovas užtrunka pareitį, ir pradėtų mušti tarnus ir tarnaites, valgyti, gerti ir girtokliauti, tai to tarno valdovas ateis nelaukiamą dieną ir nežinomą valandą, sukapos jį ir paskirs jo dalį su netikinčiaisiais (Luk. 12, 45 sk.).

3. Šv. Paulius įsako užlaikyti saiką vartojant vyną. Jis taip rašo Timotiejui, savo mokiniui: „Negerk vien tik vandens, bet vartok truputį vyno dėl savo vidurių ir savo tankių neįgalėjimų“ (1 Tim., 5, 23).

4. Šv. Paulius draudžia girtuokliavimą, įsako blaivybę.

„Vyskupas turi būti blaivus, ne girtuoklis“ (Tim. III, 3.)

„Taip pat reikia, kad diakonai būtų nepasidavę didžiam vyno gėrimui“ (1 Tim. III, 8).

„Moterys taip pat tebūnie padorios, neapkalbinėtojos, blaivios, visame ištikimos“ (1 Tim. III, 11).

5. Šv. Paulius įsako Titui: „Tu gi kalbėk seniams, kad būtų blaivūs, taip pat senelėms, kad nebūtų pasidavusios girtuokliavimui“ (Tit. 2, 1, sk.).

6. Šv. Paulius rašo Efeziečiams: „Neapsigerkite vynu, kuriame yra ištvirtikimas“ (Ef. 5, 18).

7. Korintiečiams sako: su girtuokliais nesusidėti, su jais kartu nevalgyti (1 Kor. 5, 11).

Jiems patiems Šv. Paulius aiškiai sako: „Neklyskite! nei paleistuviai, nei stabų garbintojai, nei vagys, nei godūs, nei girtuokliai, nei plėšikai nepaveldės dangaus karalystės“ (1 Kor. 6, 10).

8. Šv. Petras apaštalas bendrai visiems įsako blaivybę, sakydamas: „Būkite blaivūs ir budėkite“ (1 Petr. V, 8).

Išvados:

- 1) Šv. Rašte, Evangelijoje niekur nėra įsakyta visiškai nieko negerti.
- 2) Protingas vyno vartojimas yra leistas.
- 3) Blaivybė yra giriama ir įsakoma.
- 4) Girtuokliavimas yra smerkiamas.

Ar abstinencija, ar blaivybė?

Nėra abejonės, kad alkoholis yra blogiausias ir aršiausias žmonių priešas.

Blogybė yra ne vyne, ne aluje, ne degtinėje, bet mūsų pageidimuose.

Del to Šv. Raštas neįsako abstinencijos, bet blaivybę.

Žmogus turi protą ir laisvą valią ir prigimties dovanomis privalo naudotis protingai. Jis pats turi žinoti, kas jam gera, kas jam kenkia.

Kas iš to, jei žmogus negers nieko, bus abstinentas, bet jei jis pataikaus kitiems savo pageidimams. Reikia taip auklėti žmogų ir visuomenę, kad jis ir ji mokėtų savo pageidimus valdyti, tada savaime susitvarkys vyno, alaus, degtinės ir kitų svaigiųjų gėrimų vartojimas.

Juk galima blogam apversti ir kiekvieną kitą gamtos dovaną. Taigi Šv. Raštas, Evangelija eina geriausiu ir tinkamiausiu keliu.

Praktikoje žmogui, žmonėms, tautoms ypač silpno būdo, nesusivaldantiems nėra kito kelio, kaip visiškai susilaikymas. O stiprabūdžiams abstinencija padeda kitus žmones pritraukti prie blaivybės, nes tik tas gali įtikinti negerti, kas nėra burną neima alkoholio, ypač tai svarbu kunigams, mokytojams ir kitiems visuomenės veikėjams, nes žodžiai tik uždega, o pavyzdžiai patraukia.

Be abejo Lietuvoj reikalinga abstinencija.

Marija Adelheid iš Luksemburgo

Gal ir tu apsiimsi būti Švenč. Jėzaus Širdies auka,
kaip ši įstabi meilės karžygė.

1924 metais Luksemburgo kunigaikštystėje mirė to krašto valdovė kunigaikštaitė Marija Adelheid. Jos tikėjimas buvo tvirtas, kaip plienas, širdis gera, minkštutė kaip vaškas. Ji kunigaikštaitė, taigi jos gyvenimas gal bus rožėms išsklotas? O apsiriktumė! Ji visą savo gyvenimą turėjo nešti labai sunkų kryžių! Ji nešė jį linksma širdimi prisimindama sau Dieviškojo Mokytojaus žodžius: „Jei kas nori eiti paskui mane, tegul pats savęs išsižada, tegul ima savo kryžių ir teseka mane“ (Mat. 16, 14). Jėzaus meilė buvo viso jos gyvenimo darbo ir vargo džiaugsmas.

Ji galvojo ir jautė kartu su Bažnyčia, ji rūpinosi kad Dievo valia būtų pildoma, ji švietė visiems savo geru pavyzdžiu, kaip tikras katalikas. Del to nestebėtina, jei po jos mirties luksemburgiečiai ją ėmė garbinti kaip kokią šventąją.

Dar 12 metų tebebūdama jau giliai suprato, koks svarbus ir atsakingas darbas valdyti kraštą. Šitoji mintis, kaip kokia baidyklė, gązdino ją. Vienintelis jos troškimas buvo atsižadėti pasaulio ir vienuolyne užsidarius Dievui tarnauti. Tačiau Dievo Apveizdos buvo leista paimti į savo rankas valdžią, ji ėmėsi to darbo visa širdimi. Sunkūs, ir labai sunkūs buvo jos uždaviniai. Norėdama, kaip jos protėviai, savo pavaldinius padaryti laimingais ir ištikimais Dievui, turėjo kovoti su didžiausiomis kliūtimis, kurias jai statė bedieviai ir masonai. *)

Pirmiausia jai prisiėjo susidurti su masonais. Kuomet ji 1912 metais birželio 12 dieną užėmė savo sostą dar būdama tik 18 metų, masonai trynė rankas iš džiaugsmo. Na ką, jie manė, dabar visą galybę į savo rankas paimsia! Ką padarysianti tokia silpna mergaitė prieš jų gudrybes! Bet kaip jie apšivylė pamatę, kad kunigaikštaitė jau pirmose savo valdymo dienose pasirodė visai savystovė, kad ji valdysianti kraštą kaip Dievas ir jos sąžinė reikalauja. Kada ministerių pirmininkas įteikė prakalbą, kurią turėjo pasakyti perimant valdžią, o ji toje prakalboje nesuradus nė žodelio apie Dievą, atsisakė priimti ir liepė parašyti naują.

Didžiausia kova kilo su masonais dėl katalikiškų mokyklų. Nesigėdijo jie pavartoti, šlykščiausių priemonių, kad tik galėtų koku būdu pasiekti savo tikslo. Neįstengdami jos nusistatymo palaužti ėmė kurstyti žmones prie sukilimo. Tačiau ji nebojo nieko.

Viena pati kovojo su priešų daugybe, tarp kurių buvo ir ministrai, ir seimo atstovai. Jie grūmojo revoliuciją, jei ji nesutiks išmesti tikybą iš mokyklų. Bet kunigaikštaitė Marija nenusileido, ir jei viskas tik nuo jos būtų priklausę, nebūtų šiandien nė vienos betikybinės mokyklos Liuksemburgo kunigaikštijoje.

Visą drąsą ir jėgas kovoje su priešu sėmėsi ji iš Šv. Jėzaus Širdies. Kąs rytą ėjo į Redemptoristų vienuolių bažnyčią, klausė dvejų šv. Mišių,

*) Masonai, tai žmonės, kurių tikslas išgriauti Bažnyčią.

priėmė Švenč. Sakramentą.*) O ir dienos metu ne vieną kartą galima buvo matyti ją toje pat bažnytelėje. Nors kartais dėl įvairių priežasčių vėlai reikdavo eiti gulti, vis vien ateinantį rytą Mišių nepraleisdavo neišsklausius. Kartą nuvažiavo į Briuselį. Pirmas jos buvo rūpesnis sužinoti, kame galėtų išklaustyti šv. Mišių.

Žmonių baimės ji nepažino. Supratusi kokią savo pareigą tuč tuojau ją vykdė nežiūrėdama, ką apie tai žmonės kalbės. Tačiau jos dievotumas nesimetė niekam į akis. Tyli ir kukli, vienos tarnaitės lydima, eidavo bažnyčioje, ir čia atsiklaupus pirmoje pasitaikiusioje vietoje meldavosi.

Po jos mirties vienas laikraštis taip rašė: „Jos akys buvo nuolatos atkreiptos į Dievą ir bažnyčią.“ Visokiuose reikaluose šaukėsi Viešpaties palaimos. Ant jos staliuko buvo nedidelis, siauruose rėmeliuose Švenč. Jėzaus Širdies paveikslėlis. Į jį kreipdavo savo akis visuose reikaluose. Panašiai pirmiesiems krikščionims kunigaikštytė didžiausiu stropumu, karščiausia meile ieškojo kryžiuje išganymo.

1917 metais gegužės 4 d. gražiausioje savo rūmų salėje ji padarė pasiaukavimą Švenč. Jėzaus Širdžiai visų savo namiškių, palydovų ir tarnų akivaizdoje. Tačiau ji parodė visam pasauliui, kad tikruoju Luksemburgo Valdytoju yra Kristus.

Užėjus karui jai buvo progos be Dievo meilės pareikšti gilią artimo meilę. Pačioje karo pradžioje ji ėjo patarnauti sužeistiems kareiviams. Nežiūrėjo ar jis buvo vokieitis, ar prancūzas ar anglas. Dėl to visi ją mylėjo, tartum angelą. 1915 metais gruodžio mėnesį paaukojo 100,000 frankų beturčiams, išleido atsisaukimą, kviesdama visus rūpintis vargšų vaikais. Pati eidavo kasdieną į taip vadinamą „liaudies virtuvę“ ir ruošdavo bei išdalindavo vargšams pietus. Savo rūmus Valserdingene atidavė beturčių vaikų prieglaudai, kurią veda šv. Elzbietos seserys vienuolės.

Per tai galima suprasti, dėl ko masonai visomis jėgomis ieškojo progos, kad sukėlus maištą ir nuvertus ją nuo sosto, ir vien tik dėl to, kad ji buvo tikra katalikė. Jie smerkė kunigaikštytės pamaldumą: jie sakė, kad esanti kai kurioms partijoms labai prielanki. Nė vienos priemonės jie nepraleido neišnaudoję, kad tik galėtų koku nors būdu priversti ją atsisakyti nuo sosto. Bet Marija Adelheid jautė savo pareigą išbūti savo vietoje iki galo, nes aišku, kad pati Apvaizda ją buvo ten pastaciusi.

Kunigaikštytė Marija Adelheid.

*) Panašiai šiandien daro Vokietijos ministerių kabineto pirmininkas p. Marksas-Red.

20

Tačiau neilgai tegalėjo tiems puolimams atsispirti. Jos priešai ėmė skleisti žinias, kad kunigaikštytė esanti didelė kliūtis kunigaikštijos gerovei. Del to ji turinti atsisakyti nuo sosto. Marija, kuri savo kraštą ir žmones labai mylėjo ir jiems tik gera tetroško, sutiko atsisakyti. Drebančia ranka, skaudančia širdimi pasirašė atsisatydinimo raštą ir perdavė valdžią savo sesutei. Ji atidavė valdžią savo valia ir džiaugėsi. Dabar manė galėsianti patenkinti savo troškimą, stoti į vienuolyną ir visai tarnauti erškėčiais apvainikuotajam Karaliui.

Atsisveikino Marija su liuksemburgiečiais 1919 m. sausio 26 d. Jos paskutiniai žodžiai į tautą buvo šie: „Mano širdingiausias visiems linkėjimas šis: užlaikykite gerus mūsų bočių papročius, būkite ištikimi mūsų šv. bažnyčios vaikais ir tikri, laisvi liuksemburgiečiai“.

Pasakiusi sudie savo šeimai ir tautai 1920 m. rugs. 14 dieną, ji įstojo į Karmelio von Modena vienuolyną. Dabar ji benorėjo tik melstis ir atgailauti už savo namiškius, už visą tautą, kurią ji taip mylėjo, bet taip pat ir už savo priešus, kurie ne sykį buvo sužeidę jai širdį. Bet neilgai ir čia tetvėrėsi. Greitai ji turėjo išgirsti Dievo balsą: „Vaikeli, tavo keliai, ne mano keliai“.*) Netrukus po įstojimo į šv. Teresės ordeną pasirodė, kad jos sveikata persilpnė ir negalinti pakelti vienuolinio gyvenimo. Nors skaudu buvo jai ir visam vienuolynui, bet turėjo jį apleisti.

„Atsidarė vienuolyno vartai ir iš jų išėjo Marija kūnu ir dvasia sulaužyta į šaltą ir nedėkingą pasaulį, kuriam jau ant visados buvo pasakiusi sudie! Tai buvo skaudžiausias persiskyrimas visame jos gyvenime, tai buvo didžiausia auka kokių Dievas lig šiol iš jos buvo reikalavęs“.**))

Jos buvusioji perdėtinė 1924 m. lapkr. 13 d. rašė apie ją taip: „Kunigaikštytė paliko mūsų vienuolyne Kristaus išrinktosios gėlės kvapą. Nors ji visais atžvilgiais švietė savo dorybių pavyzdžiu, tačiau jos nuolankumas buvo tiesiog žavėtinas. Jeigu gražus išauklėjimas ir mokslas visame apsiėjime nebūtų jos išdavę, niekas nebūtų galėjęs manyti, kad ji kunigaikštytė. Rodėsi, kad ji iš mažens prie prasciausių darbų buvo pripratusi“.

Išstojusi iš vienuolyno kurį laiką gyveno Toskanoje pas savo draugus. Ji stengėsi dar visokiais būdais įstoti į kokį nors vienuolyną, bet visur pasirodė, kad Dievas to nenori. Šiek tiek sustiprėjusi nuvyko į Romą, gavo Popiežiaus Benedikto XV palaiminimą ir atsidavė tarnauti vargšams, ligoniams ir seniems žmonėms. Del to ji apsigyveno „Mažųjų neturtingųjų seserų“ vienuolyne Romoje. Įstodama į vienuolyną buvo atsisakiusi visų savo turtų ir dabar, kuomet vėl prisiejo pasauly gyventi, džiaugėsi, kad esanti ir pati beturtė, vargšė kaip ir daugybė kitų. Net iš to, kas jai dar buvo likę, didesnę dalį atidavė vargšams. Joks darbas nebuvo jai per prastas. Jos sugebėjimas buvo stebėtinas. Vieną labai šaltą dieną matė ją Romoje benešant malkas sergančiai moteriškai. Jos melsvi drabužiai paprasti, gerokai apdėvėti... Nieks nebūtų manęs iš pamatymo, kad ji kunigaikštytė!

*) Iš Vyskupo Ganytojiškojo laiško, parašyto jai mirus.

**) Ten pat.

21

„Bet ir šioj vietoj ji neilgai tegalėjo likti. Dievo balsas suskam-bėjo: „Vaikeli, tavo keliai ne mano keliai“. Jos silpnas kūnas negalėjo pėrnešti Romos kaitrų, ir dėl to prisiėjo atsisveikinti su savo vargšais, su amžinuoju Miestu, su Kristaus Vietininku, su jo bažnyčiomis ir šventųjų kaulais. Auka didelė! Bet Marija nesvyravo, o meldėsi: „Vies-patie, ne mano, bet Tavo tebūnie valia“.

Nebeturėjo Marija dabar žemėje jokios nuosavios vietelės. Beliko jai grįžti pas savo mylimą motutę. Sveikame tėvynės kalnų ore jos svei-kata vėl pasitaisė. Jausdamasi šiek tiek tvirtesnė norėjo vėl pasidar-buoti vargstančių žmonių naudai. Ir taip tarnavo įvairiose Pareinio ligoninėse sergantiesiems. Bet ir tuo dar ji nepasitenkino. Eidama jau 29 metus ėmėsi vėl mokytis. Norėjo išlaikyti kvotimus ir būti gydytoja ir ligonių slaugytoja, kad galėtų geriau patarnauti ne tik kūnui, bet ir sergančiųjų sieloms, kurie juk yra Kristaus Kūno nariai. Jos širdyje giliai buvo įspausti Jėzaus žodžiai: „Ką padarėte vienam iš mažutėlių, man padarėte“.

Bet ir dabar pasirodė, kad jos keliai ne Dievo keliai. Lig šiol Dievas tereikalavo dar tik savo valios atsižadėjimo, dabar jau buvo atėjęs laikas nuskinti tą nekaltą leliją. Visai parsibaigusi gavo gultis į patalą ir jau iš jo daugiau nebekėlė. Dabar ji pažino Dievo kelius ir parėdymus tikėjimo ir amžinybės šviesoje būdama, kurių pirmiau niekaip suprasti negalėjo. Dabar ji suprato visą savo kryžiaus kelio reikšmę ir vertę. Ji pamatė, jog visa tai reikėjo kentėti, kad galėtų įeiti į amžiną garbę. Dabar tik tapo jos mintys Dievo mintimis, Dievo keliai jos keliais. Dėl to su stebėtinu kantrumu nešė ji kaip aukos Avinėlis visus ligos skausmus. Kasdieną priimdavo šv. Komuniją ir joje semdavo stiprybės. Ji džiaugėsi ir laukė mirties valandos kaip sužieduotinės vestuvių, nes ji žinojo, kad jai užtikrinta laimė prie Dieviškosios dangiškojo Sužieduotinio Širdies“.)

Tik vienas dalykas skaudino jos širdį: ji nenorėjo mirti be moti-nos leidimo. Ir kada motina jai pasakė, jei Dievas nori, kad mirtų, ji labai džiaugsiantis, ligonė sušuko: „O dėkui, dėkui šimtą kartų! Koks džiaugsmas! Kokia laimė! Nieko daugiau, kaip laimė ir džiaugsmas!“

Sausio 24 d. ji atidavė Dievui savo skaisčią sielą. Jos veidas spin-dėjo nežemiška ramybe. Sekmadienį 27 sausio palaidojo ją rūmų koply-telėje, kame tiek dažnai meldavosi ir Komuniją priimdavo! Čia dabar ji lauks prisikėlimo dienos. Ant jos kapo paminklo iškalti žodžiai: „Palai-minti nekaltos širdies, nes jie regi Dievą“. Mes dar galėtume pridurti „Nerami yra mūsų širdis, kol neatsilsės Dievuj!“ (šv. August.)

Sulietuvino. *J. Kidykas S. J.*

Jei...

Jei gyvenimas nerodė
Kelio laimėn ir džiaugsmā,
Jeigu kūnā vargas skrodė —
Eik Aukščiausiojo Naman —

Prieangy Jo linksmas Veidas
Tavo širdį suramins,
O žvaigždutė nusileidus
Kelio galą beprimins.

Spindulėlis.

* Vyskupo laiškas.

Apie dvasinių dalykų brangumą

(taša).

Nežengti dorybėje pirmyn reiškia trauktis atgal.

1. „Dievo kelyje neinant pirmyn, einama atgal“, taip sako vienbalsiai šventieji. Pasistenkime tai įrodyti, kad iš čia galėtume turėti rąkose stiprią priemonę, kuria kasdien sugebėtume skatinti save žengti pirmyn tobulybės keliu. Kas panorės po ilgų kelionės vėl trauktis atgal, ypač kai atsimenama, kad tokiam pritiks Atpirkėjo žodžiai Evangelijoje: „Nė vienas, kurs prideda savo ranką prie arklų ir atgal dairosi, netinka Dievo karalystei“ (Luk. 9, 62). Kas pridėjo ranką prie arklų ir įžengė į tobulumo kelią, jei tik jis dairosi atgal, netinka dangaus karalystei. Šitie žodžiai turėtų sukelti mumyse didelės baimės.

Šv. Augustinas apie tai sako: „Tol nesileidžiame atgal, kol siekiame ir veržiamės prie to, kas prieš mus yra. Bet kaip tik sustojame, imame leistis žemyn; nes neiti pirmyn reiškia slinkti atgal. Jei tai nenorime trauktis atgal, turime bėgti pirmyn“. (Šv. Aug. epist. 143 ad Demet. virg.).

2. Tą patį ir beveik tais pačiais žodžiais pakartotinai sako šv. Grigalius, šv. Chrizostomas, šv. Leonas Popiežius ir daugelis kitų šventųjų. Ypatingai plačiai kalba apie tai šv. Bernardas dviejuose savo laiškuose. (S. Bern. Epist. 253 et 341). Juose šventasis kreipiasi į atšalusį ir tingų vienuolį (tai tinka ir ne vienuoliui), kuris tenkinasi visai paprastu gyvenimu, nę kiek nesirūpindamas save tobulinti, ir veda su juo šitokią pasikalbėjimą: „Ar tu nenori žengti pirmyn?“ — „Ne“. — „Taigi nori eiti atgal?“ — „Taip pat ne.“ — „Tad ko gi tu nori?“ — „Aš noriu pasilikti toks, koks esu, — nenoriu darytis nei geresnis, nei blogesnis.“ — „Tat tu nori visai negalimo daikto. Nes kas šiame pasaulyje stovi vietoje?“ (ten pat).

Pastovumas tėra tik Dievo savybė, „pas kurį nėra nevienodumo, nei pasikeitimo šešėlio“ (Jok. 1, 17), kuris vienas tegali apie save sakyti: „Aš esu Viešpats, ir nesikeičiu“. (Malach. 3, 6) O viskas kita pasaulyje yra pasmerkta nuolatiniam keitimuisi. „Jie visi pasens kaip rūbas, ir tu permainsi juos kaip apdarą, ir bus permaintyti. Bet tu esi tas pats, ir Tavo metams nebus galo“. (Ps. 101 27 — 28).

Ypatingai žmogus, sako Jobas, niekados nepasilieka tame pačiame stovyje. „Jis bęga kaip šešėlis, ir niekumet nepasilieka tame pat stovyje“. (Job. 14, 2) „O ir pats Kristus“, priduria šv. Bernardas, „ar Jis stovėjo ant vietos, pakol Jis žmogaus pavidale gyveno žemėje?“ (Šv. Bern. Epist. 254) — Nę, atsako šv. Lukas Evangelistas: „Jėzus augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones“ (Luk. 2, 52); tai reiškia, juo daugiau Kristus augo metais, juo labiau Jis rodė aikštę savo išmintį ir šventumą, ir juo labiau rengėsi džiaugsmingai bęgti kaip milžinas kentėjimų keliu“ (Ps. 18, 6). Tad laikykimę Kristaus, nuo Jo neatsilikdami. „Kas sakosi Jame pasilieka“, sako šv. Jonas Evangelis-

stas, „tas taip pat, kaip Jisai elgėsi, ir pats turi elgtis“ (Jon. 2, 6). „Taigi, jei tu stovėsi ant vietos,“ sako šv. Bernardas, kuomet Kristus žengia pirmyn, tada tu prie Jo ne tik nesiartini, bet dar labiau nuo Jo nutolsti. Jokūbas matė kopėčias, ir ant jų Angelus, ir nė vienas jų nesėdėjo arba nestovėjo ant vietos, bet visi jie lipo aukštyrų arba žemyn. Tai turi mums duoti suprasti“, tęsia šv. Bernardas, „kad dorybės kelyje nėra vidurio tarp pirmyn ir atgal, arba tarp lipimo aukštyrų ir žemyn“ (Vieta aukšt. sak.). Kaip tekintuvo ratas sukasi atgal, kai jis norima sustabdyti, — lygiai būtinai einama atgal vos tik liaujamasi žengti dorybėje pirmyn.

Tą patį sako ir abatas Teodoras, kaip pasakoja Kasijanas: „Su nesiliaujančiu uolumu ir nuolatinio rūpestingumu turime siekti dorybių ir jose be atvangos lavintis, kad pasiliovus pažangai neprasidėtų tuoj mažėjimas. Kaip jau sakėme, siela nepasilieka ant vietos tame pačiame stovyje, t. y. ji nepajėgia taip laikytis, kad nei dorybėje neaugtų, nei nuostolių nekėtų. Jei nedidėsi, — mažėsi. Nes vos tik liaujasi troškimas žengti pirmyn, tuoj kyla pavojus slinkti žemyn“.

3. Tas pats Kasijonas tai aiškina palyginimu, kurį randame ir pas šv. Grigalių. „Keliantieji dvasinio gyvenimo keliu“, sako jis, „Panašūs yra į žmogų viduryje smarkios srovės. Jei nors valandėlei jis sustotų ir nuolat nekovotų su srove, grėsia jam pavojus būti pagriebtam vilniui“. Mums tenka eiti keliu, kurs yra priešingas nuodėmės sugadintos prigimties linkimui. Jei nedirbsime, nesistumsime visomis pajėgomis pirmyn, tada netrukus smarki mūsų geidulių srovė tikrai nutrauks mus į bedugnę. „Dangaus karalystė kenčia prievartą ir smarkieji sau ją plėšia“. (Mat. 11, 12). Kai jūrininkas plaukia prieš vėją ir prieš srovę, jis turi nesustodamas irkluoti. Jeigu nors kiek sustotų, bus nuvestas atgal. Panašiai turime iirtis ir mes, plaukti nuolat pirmyn ir visomis pajėgomis, nesustodami, darbuotis prieš sugedusių kūno palinkimų srovę, jei nuo dasigauto tobulumo laipsnio nenorime nuslysti žemyn.

4. Šv. Jeronimas ir Chrizostomas aiškina šią tiesą visų teologų priimtu mokslu, kurį šv. Tomas dėsto šiais žodžiais, kurie tinka ne tik vienuoliams, bet ir visiems 'trokšantiems' ir žengiantiems tobulybės keliu: „Vienuolinis gyvenimas yra tobulybės luomas, ne dėl to, kad vienuoliai nuo pat įstojimo turėtų būti tobuli, bet dėl to, kad jų griežta pareiga yra tobulumo siekti. Jei tat kuris nors tobulumo siekti nesi-stengia, jis nebėra tikras vienuolis, nes jis nedaro to, dėl ko jis vienuolinį gyvenimą pasirinko“. Dabar mes čia nesvarstome to, ar sunkiai nusidės tobulybėn einas, kurs sakytų: „Aš pasitenkinu ištikimu laikymu Dievo įsakymų ir savo pagrindinių įžadų; kitų gi įstatų, kuriuos laikyti nesu ipareiguotas po nuodėme nenoriu paisyti“. Šiuo atžvilgiu Bažnyčios mokytojų pažiūros skiriasi. Vieni yra tos nuomonės, kad taip kalbas sunkiai nusidėtų; kiti ne visai sutinka su šiuo griežtu manymu, nebent, jei būtų dvasinis gyvenimas niekinamas. Bet tai yra tikra ir visi tame sutinka, kad toks žmogus duoda blogą pavyzdį ir, kad jis yra tikrame moraliniame pavojuje įpulti į mirtiną nuodėmę, nes „kurs niekuolaiko mažus dalykus (mažas paklaidas), pamažu (įkrisdamas į didesnes) nupuls“ (Eccli 19, 1).

5. Tolesniam aiškinimui šv. Chrizostomas priveda keletą iš gyvenimo paimtų pavyzdžių. „Jei tu turėtum tarną“, sako jis, „kurs berods nėra nei vagis, nei girtuoklis, nei lošikas, priešingai — ištikimas, nuosaikus, be jokio ypatingo trūkumo, bet kuris per kiauras dienas sėdintis nieko nedirbdamas, ko jo pareigos reikalauja, ar jis nebūtų vertas rimtos baudmės? Tikrumoje pozityviai jis nedaro nieko bloga, bet ar tai negana pikta, kad jis savo pareigų nepildo? Toliau, imkim ūkininką, stiprų, sveiką vyrą, kuris sėdi rankas sudėjęs, nenorėdamas arti nei sėti; argi jis nevertas barimo? Tiesa, jis nedaro niekam žalos, bet jis apleidžia savo pareigą, ir to užtenka, kad būtų netikęs. Pagaliau, jei tu turėtum vieną ranką, kuri berods neskaudėtų, bet būtų suparaližuota, ir todėl niekam jos panaudoti negalėtum, ar tu to nelaikytum didele blogybe?“ Tą patį galima pritaikinti ir dvasiniams dalykams. Jei toks žmogus yra dykas, apsileidžia savęs tobulinime, nesirūpina daryti pažangos dorybėje, jau jis yra peiktinas, nes nepildo savo švento pašaukimo pareigos. Nes pas jį nedaryti gero ir daryti pikta, nežengti nuolat pirmyn ir slinkti atgal yra vienas ir tas pats daiktas. Ar nevaisingumas dirvos, ypač jei ji gerai išdirbama, nėra didžiausias trūkumas? O jei ir tokia dirva, kaip tavo siela, taip rūpestingai išdirbama, dangiškų malonių lietuimi drėkinama, Teisybės Saulės spindulių šildoma, neduoda vaisiaus, bet pasilieka išdžiūvusi ir bergždžia, ar tai nėra didelis, apgailėtinas skurdas? Čia tai tinka Psalmisto nusiskundimas: „Jie atsilygina man piktu už gera: atima iš mano sielos paguodą“ (Ps. 34, 12).

6. Paprastai pridedama dar vienas labai tikslus palyginimas tolesniam paaiškinimui to, kas pasakyta. Ilgesnis vėjo liovimasis ant jūros atneša jūrininkams, plaukiantiems būriniais laivais, didelį pavojų. Jie pamažu sunaudoja visą pragyvenimo maistą, pradeda stokoti ir badauti. Taip yra ir tiems, kurie įriasi audringa pasaulio jūra dangaus link; nieko jiems nereikia taip bijoti, kaip nelemto sustojimo ant vietos, kada nebežengiama pirmyn. Jų kelionei skirtieji pragyvenimo ištekliai greit išsisemia. Menka su dideliu vargu įgytoji dorybė netrukus pranyksta, ir pagaliau jie patys, patekę į bangų ir audrų sūkurių, blaškomi iš visų pusių galingų pagundų, palieka be jokios pagalbos; net reikalingiausių doram gyvenimui dvasinių išteklių jiems trūksta, ir jie patenka į pavojų visai nukentėti sudūžimą. Vargas tiems, kuriuos ištinka taip pavojinga ramuma!

„Jūs bėgote gerai“, sako Apaštalas, „kas jus sutrukdė klausyti tiesos?“ (Gal. 5, 7). Stodamas į dvasinį uolumą tu buvai pradėjęs plaukti visomis būrėmis; kuris vėjo liovimasis, ar kuri sėkluma kliudo tavo kelione? Be abejo, „tu jau esi sotus, jau pralobai“, (I Kor. 4, 8) sako Apaštalas. Tu įsivaizduoji, kad jau gana pasidarbavai; jautiesi jau pavargęs, ir manai turįs teisės ilsėtis; manai pasitenkinti tuo, kas jau įgyta. Tačiau atsimink, kad tu dar turi eiti: „Tau lieka dar tolimas kelias“ (3. Reg. 19, 7). Atsimink, kaip daugelyje aplinkybių tau reikės tobulesnio nusižeminimo, didesnės kantrybės, gilesnio savęs atsižadėjimo ir meilės pasimarinimo; gal tiesiog tame laike, kada kęsi didžiausią dvasinį skurdą, visai netikėtai būsi užkluptas.

Laiškas vieno kardinolo į savo motiną

Hlound, neseniai paskirtas kardinolu, — Primu, iš Lenkijos pasiuntė savo motinai laišką, kurį būtų galima perskaityti kiekvienoj šeimynoj visiems girdint. Jis duotų pamatą ir šaltinį mūsų jėgoms ir skatintų mus prašyti: „Tu, Gerasai Dangaus Dieve, duok mums daug tokių motinų ir sūnų“. Štai tasai laiškas:

Mylima Mamytel!

Šv. Tėvas paskyrė mane šiandien savo malonėje būti Šventos Ry-mo Katalikų Bažnyčios kardinolu. Giliame susigraudinime, kreipiu prie Tavęs, numylėta Motinėle, savo mintį ir širdį ir rašau Tau pirmutinį laišką. Jei aš apgalvoju tą ypatingą kelią, kuriuo mane Dievo Apvaiz-da vedė visumet stovi prieš mano sielą Tavo vaizdas. Geriau, kai visi išmokslinti pedagogai, Tu idiegei į vaiko sielą stiprų gyvenimo pama-tą — parentą tikėjimu ir Dievo meile.

Ir tada, Tu pati mokėjai ištikimai ir nenuilstamai melstis, Tu išmokei ir mus vaikus tos nuoširdžios maldos, iš kurios aš ligi šian-dien semiu jėgų ir pasitikėjimo Dievu. Tu atidarei mums kelią prie laimės, kadangi mus ne išlepinimams ir ne patogumams auginai, bet stiprybei ir darbui, kadangi Tu mus mokei mylėti pareigas, jas rimtai ir su malonumu atlikti. Nes taip pat ne dėl ko kita, kaip tik dėl Tavo prakilnumo, dėl paprastos ir Dievui atsidavusios širdies aš išsirinkau kelią, kuriame Dievo malonė manimi rūpinosi ir kuri mane prie to vedė, kas vadinama paprastomis brangenybėmis, bet kas mūsų šeimy-nos supratimu reiškia didelį pareigų gausumą darbe ir pasišventime.

Nuo tos dienos, kai Šv. Tėvo malonė mūsų ramią Aukšt. Silezi-jos trobelę savo spindėjimu apšvietė, dėkoju aš nuoširdžiai už tai, kad Tu man buvai gera motina ir prašau Tavo dievobaimingos maldos, kad aš galėčiau savo darbu tarnauti Dievo garbei, ir įstengčiau prapla-tinti Jo šv. Bažnyčią ir mano tautos gerovę.

Tuos pačius jausmus sudedu aš prieš dvasią mūsų numylėto tėve-lio, kurio pasišventusiu ir tvirtu charakteriu aš dažnai save stiprinu ir kurį aš noriu sekti.

Su dėkingumu ir su pagarba bučiuoju Tavo išvargusias rankas, prašydamas Tavo palaimos kelionei, kuria ves mane mano pareigos.

Sanus Kardinolas.

Tėvas nubaustas savo sūnuje

Šv. Bernardas pasakoja mums tokį atsitikimą: Rytuose, Špilinberge ėjo vienas žmogus pro namą iš kurio girdėjosi didelis dejavimas. Žmogus ėjo į vidų pamatė, kad tų namų sūnus biauariausiu būdu mu-šė savo tėvą. Greitai žmogus atstūmė sūnų nuo tėvo, bet tuoj įsitikino, kad tėvas yra baudžiamas dėl jo paties piktadarybių, nes jis savo tėvą irgi panašiai daužydavęs. „O Dieve, verkšleno sukruvintas tėvas, mano sūnus nieko kita nedarė, kaip tik tai, ką aš savo tėvui dariau; Dievas davė, kad aš dėl savo piktadarybių padarytų mano tėvui, gavau pilnai užsitarnautą bausmę.

LEISKITE MAŽUTĖLIUS PRIE JĖZAUS!

Vaikuti, Jėzus myli tave!

Buvo birželio pradžia. Pievos pilnos žiedų, girios — paukščių giesmių, vasarojai jau žaliuoja, o rugeliai jau taip dideli, kad ir penkerkis zuikis lengvai gali nuo medžiotojo pasislėpti su visom savo ilgom ausikėm. O toji geroji saulutė tik šypso iš viršaus ir savo švelniais spindulėliais visus džiugina.

Šventadienis. Bažnyčioj senai po pamaldų. Žmoneliai ramiai ilsisi prieš ryt dienos darbą. Saulutė pamažu slenka žemyn, ten už mėlynojo šilo. Netoli Šventosios krantų sodely po žydincia vyšnia ant suolelio sėdi žilas, kaip obelis, ir geras, kaip angelas, kunigas, N. parapijos klebonas. Prie jo kojų žalioj vejelėj sėdi toks meilus — meilutis, mėlynom kaip dangus akutėm, garbiniuotas geltonplaukis, mažytis kaimyno Edutis.

— Tėveli, Jūs ir šiandien ką nors papasakosit? — Maldauja Edutis.

— O ar tu klausysi, nebėgsi žaisti?

— Ne, ne, Tėveli! Klausysiu, klausysiu! Kai aš klausau užmirštu žaislus, viską... taip gera, gera... ir priglaudė savo garbiniuotą galvutę prie kunigo kelių.

Kunigas paglostė vaikutį ir pradėjo.

— Vaikeli, tu žinai, kad dabar birželio mėnuo?

Vaikutis linktelėjo galvutę, patvirtindamas.

— Tai šventas mėnuo, pasakojo toliau kunigas.

Per šitą mėnesį reikia kuo dažniausiai atsiminti vieną labai, labai gerą Širdį, visų geriausią Širdį.

— Ar tu žinai, vaikuti, kas turi tokią gerą širdį?

Susimąstė vaikutis.

— Ar ir už mano mamytės ir už Jūsų, Tėveli, širdį geresnę? — pasiteiravo dar.

Mąsto Edutis, spėja.

— A, žinau, — sušuko pagaliau.

Jėzaus — Dievo Širdį! Atsimenu, mamytė sakė, Jėzus be galo geras, gailisi ligonių, vargšų... o kai negerai žmonės Jį prikėlė ant kryžiaus, tai Jis nė kiek nesupyko, bet visiems dovanojo, ir už tai, kad žmonės blogi, Jis buvo geras ir kantriai kentėjo.

— Vaikeli, koks tu protingas! — gaudžiu balsu pratarė kunigas ir myluodamas stipriai prispaudė vaikutį prie savęs.

— Taip, vaikeli, Jėzus — Dievas yra tokios geros širdies, toks geras, kaip tik vien Dievas gali būti geras. Apie Jo tad geriausią Širdį, vaikeli, ir reikia per šį šventą birželio mėnesį kuo dažniausiai atsiminti.

— O ką aš, Tėveli, galėčiau atsiminti apie tą gerąją Jėzaus Širdį? — paklausė Edutis.

— Klausykis, mažyti.

Kartą Jėzus per visą dieną, daug karštesnę negu šiandien, vaikščiojo pėsčias akmenuotais, nelygiais keliais ir takais iš kaimo į kaimą, gydė ligonius, ramino verkiančius ir sakė ilgus, gražius pamokslus. Pavakarėjis visas suvargęs, sušilęs atsisėdo ant akmens, pasirėmė ant rankos ir, rodos, užmigo. Ilsisi po vargo, Mielasis. Apaštalai, truputį nuošaliai, tyliai šnekučiuoja, kad netrukdyti Kristui pailsio.

Tik štai iš kažkur atšneka keletas mamų. Jos vedasi visą būrį vaikučių ir nori, kad Jėzus būtinai juos palaimintų. Apaštalai subruzdavo jas šalin vartyti.

— Leiskite Jėzui bent truputį pasilsėti. Taip baisiai pavargę!

Bet štai Jėzus pakelia galvą, meiliai pažiūri į vaikučius, užmiršta savo nuovargį ir liepia apaštalams:

— Leiskite mažutėliams ateiti prie manęs!

O, kaip džiaugėsi mamytės!

Bet dar labiau patys vaikučiai. Jie glaudėsi prie Jėzaus be jokios baimės, bučiavo Jam rankas, čiulbėjo kiekvienas savo vaikiškus džiaugsmus ar vargus ir visi akutes įmeigę žiūrėjo į Jėzaus akis. Jiem rodėsi, kad niekas dar taip meiliai į juos nežiūrėjo, kaip Jėzus dabar. O Jėzus glostė juos, kalbino, spaudė prie krūtinės. Pagaliau palaimino, atsisveikino ir nuėjo toliau gera daryti. Vaikučiai pasiketino niekad tos Jėzaus geros Širdies neužmiršti ir būtinai užaugti tokiais geraširdžiais...

Edutis klausė net kvėpavimą prilaikydamas, bijojo sutrukdyti, kad tik kunigas nenutrauktų pasakojimą. O jo žibančios akutės sakytė sakė, kad jis be galo norėtų būti su anais laimingais vaikučiais.

Kitą kartą, — tęsė kunigas, Jėzus sakė pamokslą. Žmonių aplinkui buvo be galo daug. Klausėsi ir labai mokyti ir labai turtingi. Netoli Jėzaus stovėjo vaikutis mamytės rankas įsitvėręs. Jėzus paima vaikutį pastato prieš visų akis ir paglostęs tarė:

— Jei jūs visi nebūsitate tokie geri, kaip šitas vaikutis, neįeisite į Dangų. O, kaip labai pagyrė vaikutį! Užaugusiems ir net mokytiems pastatė jį pavyzdžiu. Paskui griežtai uždraudė papiktinti mažučius, nes juos, sako, Dievas myli, jų yra dangus.

— Žiūrėk, kaip labai Jėzus rūpinasi vaikučiais!

Arba vėl. Jėzus neša sunkų kryžių ant Kalvarijos kalno. O, kaip baisiai tada Jėzus išrodė! Visas sumuštas, kruvinas, ant galvos erškėčių vainikas, veidas baisiai išblyškęs, lūpos mėlynos! Jau kelis kart parpuolė ant akmenų, kryžiaus prislėgias. Taip baisiai išvargęs, nukankintas, kad rodėsi, tuoj numirs...

Štai pakelė būrelis motinų ir vėl su vaikučiais. Jos verkia, Jėzaus gailėdamos. Jėzus pamatė vaikučius. Nors baisiai buvo išvargęs, burna išdžiūvusi, žodį sunku ištarti, Kryžius spaudžia pečius. Jėzus užmiršta kentėjimus, sustoja, ramina motinas ir laimina vaikučius.

— Nėverkite, sako, manęs, bet verkite savęs ir savo vaikų.

Koks geras! pats kenčia, o kitais rūpinasi!

— Matai, kai Jėzus myli vaikučius, ir tave, Eduti, — pabaigė kunigas. Per Edučio skruostelius nuriedėjo dvi, kaip krikštolas, ašarai.

— Bet Tėveli, Jėzus myli tik gerus vaikučius, o aš... ne visada geras... — graudingai dejavo Edutis.

— Tai kas, mažyti — ramino kunigas, bet nuo dabar gali būti geras.

Nesenai aš mačiau labai gražų dalyką. Paklausyk, Edeli! Vienoj mokykloj vakare buvo be galo šviesu. Mokiniai parengė altorių, tai buvo taip pat birželio mėnesį, ten įrengė gražų Švenčiausios Jėzaus Širdies paveikslą, visą išpuošė gėlėmis, žalumynais... negali atsigerėti. Mokinių tėveliai sunešė žvakių, kurias visas ir užžiebė ant altoriaus. Del to taip buvo šviesu. Kai nuėjau buvo pilna mokykla. Ten buvo labai išdykusių vaikučių. Man buvo griaudu, aš verkiau pasislėpęs, kai vaikučiai visi kaip vienas širdingai ir tvirtai kalbėjo prieš paveikslą suklauptę.

— Švenčiausioji Jėzaus Širdie, mes mylime Tave! Švenčiausioji Jėzaus Širdie, pasigailėk mūsų.

Gerasis Jėzau! Štai iš visos savo mažytės širdelės pasižadėjome Tave mylėti, Tau gyventi ir Tau vieninteliai tepriklausyti iki mirties!

Gerasis Jėzau! Tu matai mus visus ir pažįsti kiekvieną. Tu žinai, kokie mes silpnučiai, kaip mums sunku, ką pasižadame išpildyti. Į Tave tiesiame silpnas rankes! Tu mus valdyk, vesk ir laikyk! Eikš su mumis, Gerasis Jėzau! O, kaip gera ir drąsu su Tavim!! Eikš ir pasilik su mumis visados, visados... mes jau tikrai būsime geri!...

Iš tiesų, dažnai paskui į tą mokyklą nueidavau, išdykelių vaikų tenai nebebuvo. Visi jie kas mėnuo eidavo išpažinties, o kasdien, į mokyklą bėgdami, užbėgdavo į bažnytelę Jėzaus aplankyti.

— Edeli, ir tu galėsi toks būti, ką? Ir pabučiavo kunigas vaikutį į kaktą. Edelis nieko nebepajėgė atsakyti, tik karštai, karštai bučiavo kunigo ranką.

Tuo tarpu suskambėjo varpai. Kunigas ir Edutis sustojo kalbėti: „Viešpaties Angelas...“

Kun. Narutis.

Motinai

Sakyk, vaikuti, kas mažą ugdė,
Kas sekė pasaką meiliai,
Kas pirmus žodžius: „mama“, „tėvelis“
Įleido sielon tau giliai?

Tai motinėle, tai ji geroji,
Visad, visad aš ją menu,
Nes ji augino, nes ji auklėjo —
Ji angelas jaunų dienų.

Sakyk, vaikuti, kas garbint Dievą,
Mariją mokė maloniai,
Kas „Tėve mūsų...“, maldele pirmą,
Į širdį įdiegė kilniai?

Tai motinėle, tai ji geroji.
O, Dieve, laimink kelią jos,
Suteikęs daugel džiaugsmo — laimės,
Kaip dangaus perlai amžinos.

Spindulėlis.

MARGASIS MISIJŲ PASAULIS

Kaip gaminamas maistas ledų šalyje

Duona, bulvės mums visai paprasti, kasdieniniai valgiai. Bet yra tokių šalių, kur duona ar bulvės laikomos brangiausiu maistu. Čia bus kalba apie tolimąją Grenlandiją. Čia žiema tęsiasi apie 8 mėnesius. Per trumpą vasaros laiką niekas iš javų nespėja užaugti ir žmonės privalo vien tik iš medžioklės ar žuvininkystės misti.

Po didžiulius ledų apklotus plotus laksto daug laukinių žvėrelių, tai jais ir maitinasi gyventojai. Jei medžioklė nevyksta — baisu, nes gali būt badas. Po keturias dešimtis ir daugiau vyrų būriai susitarę leidžiasi į sniego tyrus ieškoti grobio, nušauti kokį šiaurės briedį, nes jo mėsa labai jiems gardi. Šiaurės briedis yra mažesnis už mūsų kraštų, gyvena daugiausia nemažose kaimenėse, kartais net po 50 ar daugiau. Rudenį grįždami iš stepių susirenka briedžiai kartais net po keliolika tūkstančių ir tada būna patogiausias medžioklės laikas. Gražiai atrodo, kai keletas tūkstančių briedžių po neišmatuotus miškus klajoja, ir prie 50 laipsnių šalčio visa kaimenė paskendusi iškvėpuotam gare — ore. Bet šią ramybę kartais sugriauna medžiotojai. Aptikę briedžių kaimenę puola ją visi kartu ir pradeda skerdynes, ir vėl kaimenė tampa išsklaidyta.

Eskimai ir indijonai laiko briedį šventu gyvuliu. Apie juos jie visaip mano. Sykį vienas misijonorius miške užmušė briedį. Indijonai visi nusiminę kalbėjo: „Užmušto briedžio vėlė nueis pas kitus briedžius ir pasakys: Baltas medžiotojas užmušė mane pagaliu per galvą. Visi briedžiai supyks ant mūsų ir nebeateis pas mus ir mes turėsime badu mirti“.

Indijonai pasiuntė vyskupui laišką prašydami, kad tą misijonorių iškeltų. Vyskupas paliko. Sekančiais metais atėjo taip daug briedžių, kaip nė vienu metu prieš tai nebuvo buvę. Tada indijonai kalbėjo: „Anas briedis tur būt kitiems pasakė: Ach! Tai buvo baltas, kuris nieko nežinojo! Briedžiai vėl pas mus atėjo, nes jie mus myli“, taip kalbėjo vietiniai gyventojai nors jau ir katalikai.

Be briedžių indijonai dar maitinasi žuvimis. Rudeniui atėjus visi traukia į jūrą ir upes žuklauti. Taip pat ir misijonoriai gauda žuvis ir pasirūpina sau maisto. Žuklavimas nėra čia taip lengvas daiktas. Kartais reikia lede daug plačių duobių iškirsti ir tinklus įleisti, o šaltis greitai vėl jas užšaldo ir vėl iš naujo reikia kirsti. Žuvų pagaunama kartais labai maža ir visiems metams jų negali užtekti. Tuomet reikia būti atsargiems su maistu. Visi gauna tik tam tikrą paskirtą nadidelę porciją. Kartais misijų stoties vaikai pabudę prašo savo prižiūrėtojos, sesers-vienuolės: „Ach aš nuo alkio negaliu miegoti“. Bet ir ji negali nieko daugiau duoti, kaip tik žodžiu suraminti... Toks gyvenimas yra Ledų Šaly. Vis tiek, nežiūrint sunkenybių, atsiranda karžygių, kurie apleidžia savo mylimą tėvynę, ir patogų kraštą, o keliauja į tas žiaurias šalis ir čia žmonėms tarnauja.

Denų moterys

Gal jau teko žinoti, kaip indijonai ir kiti laukiniai elgiasi su moterimis. Gyvulių labiau prižiūri negu jas. Moteris nuo tų baisiausių žiaurumų gina vien tik misijonoriai. Bet ir misijonoriai negali visur ir visumet ginti moteris. Kiek kartų atsitinka, kad mergaitė gimus, motina turi ją laukan išmesti, jei vyras liepia. Arba susirgęs moteriai ji be jokio pasigailėjimo išmetama lauk ant sniego. Nelaimingos moteriškės eina prie katalikų misijų stočių prašyti prieglaudos ir čia pas gailestingąsias seseris ją randa.

Kas galėtų aprašyti tų seserų meilę! Jos palikę savo linksmas tėviškes keliavo į ledų šalis, kad čia savo vargšėms laukinėms moterims pagelbėjus. Jau viena kelionė į tolimą Aliaską ar Hudsoną reiškia tą patį ką ir į mirties pavojų pulti, o seserys-vienuolės vienok čia keliauna, gyvena, darbuojasi. Yra ir tokių, kurios 10, 20, 30 metų čia išbuvo kęsdamos didžiausį šaltį ir alkį.

1860 m. atvyko čia pirmos seserys. Gal nė vienas ordenas nėra taip pasišventęs, ir niekas taip daug neprikenčia bado ir šalčio, kaip „Montnealiaus Pilkosios Seserys“. Jų ordene dabar priskaitoma apie 4000 seserų, jos užima pačias nepatogiausias ir sunkiausias misijas Kanadoj ir kitur.

Viso to akyvaizdoj mes matome, kad visų tų heroiškų pasiaukavimų taip pat ir pasekmės milžiniškos. Athabaskoj ir Mokenzės srity jau visai mažai pagonių tebėra. Apie Keevatina ir Hudsoną beveik visi indijonai jau apkrikštyti. Visas tas kraštas yra tris šimtus kartų didesnis už Lietuvą, jame gyvena tik 20.000 žmonių iš jų 9000 katalikų, 5000 protestantų ir 6000 pagonių. Čia darbuojasi 87 Oblatų misijonoriai.

Pastebėta, kad juo toliau į šiaurę, juo labiau žmonės palinkę į katalikybę. Tolimiausio ašigalio gyventojai rodo nepaprastą meilę Švenč. Sakramentui. Vienas misijonorius praneša, kaip gyventojai, pajutę, kad arti yra misijonorius su Švenčiausiu, bėga prie jo, kad priimti Komuniją ir ištisas dienas klūpo prieš Švenčiausiąjį, kuris buvo patalpintas palapinėj.

Mintys apie Mesiją

Dar įdomesnis yra indjonų kreipimasis į kokią tai „Didžios dvasios“ sūnų: kuris išvydęs žemę (salą) taip kalbėjo: „Mano tėve, aukštybėje, uždek dangaus ugnį. Pažvelk į šią salą: denai (gyventojai) yra didžiausioj nelaimėj. Pažvelk pagaliau, mano tėve! Nelaimingi žmonės šaukia: Nuženk pas mus“.

Sis šauksmas visai panašus į Izaijo žodžius: „Rasokit dangūs Teisųjį“.

Prieš 60 metų viena sena būrtininkė pasakojo misijonoriui, būk ji girdėjusi nuo savo motinos, kad Dievo Sūnus iš tikrųjų jau ant žemės atėjęs: „Senai, labai senai prieš baltųjų atėjimą pasirodžiusi pietų vakaruose žvaigždė. Daugelis iš mūsų ten keliavo ir nuo to laiko jų daugiau nebematėme. Mes išsisklaidėme“.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

1 kl. Ramdame „Žvaigždė“ po pasirašiusio Tėvo pavardės dar raides: S. J. Ką reiškia?

Ats. Tos raidės reiškia, kad tas Tėvas yra Jėzaus Draugijos arba Jėzuitas iš lotyniško Societatis Jesu arba sutrumpintai: S. J.

2 kl. Pamačius vienuolės taip ima džiaugsmas, kad jos gali tokio tikslo siekti, o kartais net pavydas ima. Ar nebus tai nuodėmė? Prašome paaiškinti.

Ats. Nuodėmė tik tuomet būtų, jei iš pavydo linkėtum, kad tam asmeniui nesisektų arba ištiktų kokia nelaimė, bet jei kyla toks gaudumas ir mintis: o kad aš galėčiau tokia būti, tai jokios nuodėmės nėra.

3 kl. Del ko ima tokia didelė baimė einant išpažinties? Kolei darai sąžinės sąskaitą, tai dar žinai, bet kai atsiklaupi prie klausyklos tuoj lyg visas kraujas apmiršta.

Ats. Toji baimė kyla iš žmogaus nuodėmingos prigimties. Jau pirmutiniai mūsų tėvai Adomas ir Jėva tuoj po nusidėjimo pasislėpė ir bijojo, kad Dievas jų nepamatytų. Žinoma, ją galima šiek tiek pergalėti arba net visai išnaikinti, jei žmogus daugiau pagalvoja, koks lengvas čia parinktas būdas pasakyti nuodėmes. Juk čia girdi tik vienas kunigas ir tai galima pasirinkti visai nepažįstamą, o kunigas niekada niekam tavo nuodėmių nepasakos, nors jam reiktų ir gyvybę atiduoti, gi paskutiniame teisme reikės viešai prieš visą pasaulį jas išpažinti. Tai ar negeriau dabar tą bereikalingą baimę pergalėti?

4 kl. Girdime šv. Evangelijos žodžius prieš Adventus paskutiniame sekmadienį: „Prašykite Dievo, kad bėgimas nebūtų žiemoj ar subatoje“. Ką tai reiškia?

Ats. Šie žodžiai: „Melskite, kad jums netektų bėgti žiemą ar subatoje“ (Mat. 24. 20), Viešpaties pasakyta, kada Jis kalbėjo apie paskutinį teismą, bet kartu ir Jėruzolimos išgriovimą. Šitie žodžiai paprastai taikoma prie Jėruzolimos išgriovimo, nes subatų būdavo uždrausta žydams keliauti, na o žiemą savaimi aišku, kad nepatogus laikas bėgti.

5 kl. Ką reiškia varpais skambinimas užgavėnės ir pusiau gavėnią?

Ats. Tamsta turbūt manai užgavėnių naktį 12 val. Šio papročio turbūt provincijoj nėra, bet mieste skambina; tai ženklas, kad gavėnia ir pasninkas prasidėjo. Pusiau gavėnią, kai skambina trečios savaitės trečiadienio vidudienį, vėl duoda ženklą, kad jau pusė gavėnios praėjo.

6 kl. Del ko Tėvų Jėzuitų bažnyčioje didžiame altoriuje V. Jėzaus ant kryžiaus abi koji skyrium prikaltos?

Ats. Keliomis vinimis, viena ar dvejomis, buvo Kristaus kojos prikaltos nėra istorijos išaiškinta. Paprastai mes esame apsipratę su tais kryžiais, kur tik viena vinimi prikaltos Išganytojo kojos, bet yra

daug šalių pav. Italijoje, Belgijoje, o ypač Rusijoje, kur dažnai pasitaiko pamatyti dvejomis vinimis prikaltas. Jėzuitų bažnyčioje tasai paveikslas yra užsilikęs iš rusų laiku, bet kadangi gražus, tai tėvai Jėzuitai jį pašventinę paliko didžiajame altoriuje. v. K.

7 kl. Ar reikalinga gerbti šventųjų paveikslus, Viešpaties Jėzaus ar Švenč. Motinos, kuriuos randame laikraščiuose ir kalendoriuose?

Ats. Nežinia apie kokį Tamstą gerbimą kalbi? Paprastai ir dedama šventus paveikslus į tokius laikraščius ir knygas, kur tikimasi, kad tų paveikslų neniekins, nedraskys, bet gražiai, padoriai su jais apsieis, na, o jeigu labai gražūs, pav. kaip „Žvaigždė“ dažnai pasitaiko, tai išmėgę gali į rėmelius įsidėti ir tokiu būdu jau visai tinkamai pagerbs tuos paveikslus.

8 kl. Ar dedami į „Žvaigždę“ paveikslai yra šventinti?

Ats. Ne. Bet kas nori, gali nusinešti į parapiją ir kunigas pašventins.

9 kl. Ar yra didelė ar maža nuodėmė išeiti iš bažnyčios per suplikacijas?

Ats. Jokios nuodėmės nėra, tik, žinoma, išeinant nustotų tų didelių ir brangių malonių, kurių paprastai tikintieji apturi per šias suplikacijas.

10 kl. Ar gera mišių laiku tokia malda, jei netyčia ją sutrukdo kitos kokios mintys?

Ats. Jei netyčia, malda visumet bus gera, nes tos mintys ne iš jo valios kyla. Ir gali tokia malda labai būti nuopelninga, jeigu bus dedama pastangų tas mintis prašalinti.

11 kl. Ar galima melstis iš knygų arba ražančiumi nepašventintais, jei pardavėjai sako, kad šventinti?

Ats. Knygų visai nereikia šventinti, o ražančių reikia pašventinti, o ką pardavėjai sako, kad pašventinti, netikėkite.

12 kl. Ar galima melstis dirbant darbą arba vaikščiojant, ar patiks Dievui tokia malda?

Ats. Paprastai pasiskiriama maldai laikas ir vieta, bet galima dirbant ir vaikščiojant melstis ypač trumpais atsidūsėjimais pakelti savo širdį prie Dievo.

13 kl. Kokia malda yra reikalinga pasilikus namie laike šv. Mišių?

Ats. Patariama yra mintyje vienintis su tikinčiaisiais bažnyčioje. Lūpų malda gali būti ražančiaus kalbėjimas arba iš knygų pritaikintų maldų skaitymas.

14 kl. Kiek reikia į tėvų jėzuitų ordoną įstojant pinigų ir koki dokumentai?

Ats. Pinigų jei kas atsineša, — gerai, bet priimama ir visai neturtingi. Iš dokumentų reikalinga: krikšto ir gimimo metrikai, liudijimas, kad priėmęs Sutvirtinimo Sakramentą, klebono liudijimas apie elgesį ir vidaus pasas.

15 kl. Kodel Bažnyčia lig šiol tyli dėl Limpijos stebuklų?

Ats. Regėjimai prie miršančio Kristaus paveikslo Limpias'e jau yra įrodyta kaip tikri faktai ir Tamsta gali apie tai pasiskaityti baž. vyriausybės aprobuotoj knygelėje: „Limpias“, verstoj iš prof. Kleisto kn. 1924 m.

Iš katalikų pasaulio

Kaip Nerono laikais.

„Kunigas Sabas Reyes kunigiškų pareigų pildyme pasižymėjęs karžygis, neronišku žiaurumu tapo nužudytas“, taip rašo Guadalajaros arcivyskupas Msgr. Crozeo y Jimenez savo laiške į tikinčiuosius.

Kankinio brolis štai kaip rašo apie savo brolio mirtį:

Ant upės Chapulaszes kranto stovi mažas kaimelis vardu Tototlan. Kai Calleso kareiviai artinosi prie to kaimelio visi gyventojai išbėgo, pasiliko tik moterys, maži vaikai ir kunigas Sabas Reyes su savo vikaru. Juodu mat žinojo, kad Calleso budeliai iešką kunigų, dėl to greitai pasislėpė. Kareiviai suėmė vieną seną moteriškę, vertė ją pasakyti, kame kunigai slepiasi. Moteriškė nesutiko. Tada ją pakorė ir vėl paleido ir grąsino visiškai pakarti, jei nepasakys kur dingo kunigai. Išsigandusi moteriškė nurodė vietą, kame Sabas Reyes buvo pasislėpęs. Kur slėpėsi vikaras, jį pati nežinojo.

Budeliai bėgo greitai prie nurodytos vietos, mušdami šautuvais išvarė kun. Reyes'ą.

„Kur yra antras kunigas?“ klausė kareiviai; bet Reyes neskė, nes nežinojo.

Generolo įsakymu, kareiviai nuplėšė kunigui drabužius, privedė prie klebonijos stulpo ir čia taip pririšo, kad kojos nesiektų žemės.

„Kur antras kunigas?“ Vis klausinėjo. Reyes sakė nežinąs. Tada generolas paėmė savo kardą, kareiviai durtuvus ir dūrė kunigui į kūną sunkiai jį sužeisdami. Tris dienas ir tris naktis kybojo kunigas prie klebonijos stulpo. Niekas jam negalėjo nei maisto atnešti nei kitko, mat kareiviai nieko neprileido. Kasdien kareiviai vis iš naujo plakdavo ir darydavo naujas žaizdas. Ir pačiam generolui galų gale nusibodo kankinti ir įsakė kunigą sušaudyti. Kareiviai dar sumanė vieną kankynę: užpylė ant kojų gazolino ir pusgyvį kunigą padegė.

Šis paveikslas rodo vieną Meksikos kunigą kankinį.

34 Išpažinties paslapties kankinys

Vienos parapijos klebonas vardu Correa persirėdęs gyveno pas vieną ūkininką, kad netaip pultų į aki, kad jis kunigas ir galėtų šiek tiek padėti žmonėms dvasiniuose reikaluose. 1927 m. 29 sausio mėn. d. po piet praneša jam, kad netoliese vienas senelis guli mirties patale ir nori priimti paskutinius Sakramentus. Klebonas tuojau ten iškeliavo, ūkininkas jį lydėjo. Tik štai užpuola juodu keleta apsiginklavusių žmonių. Tai buvo Calles'o agentai. Žudynėmis sužvėrėję pažino tuojau, kad kunigas eina prie ligonio su Švenčiausiu; puolėsi prie jo ir pradėjo draskyti rūbus, norėdami kuo greičiausiai išplėsti ir išniekinti Švenčiausiąjį.

— Geriau mane užmuškite, negu aš jums atiduosiu išniekinti Švenčiausiąjį! — Tarė drąsiai kunigas.

Jis paima Švenčiausiąjį ir įsideda sau į burną. Kareivių žiaurumas ir įnirtimas dar labiau padidėjo. Jie stumdė, mušė ir spardė nekaltą kunigą ir nusivedė į Valparaisą, čia apkaltino jį sukilėliu ir pasodino į kalėjimą. Po trijų dienų Durando generolas Ortin įsakė visus iš Valparaino perkelti į Durandą. 4 vasario kaliniai buvo jau Durando kareivinėse. Ant rytojaus įsakė generolas atvesti kunigą pas save.

— Pirmiausiai išklauskite jį šių maistininkų išpažinties, o paskiau pažiūrėsiu, ką su tamsta reikės daryti, — tarė generolas kunigui.

Kai klebonas mirčiai nuteistųjų išklausė išpažinties ir juos suramino vėl pasiūkė generolas kunigą ir tarė:

— Na, dabar pasakyk, ką šie banditai pasakė?

— Niekados! — Atsakė kunigas.

— Niekados! Aš tuojau paliepsiu tamstą sušaudyti.

— Tai Jūs galite padaryti, kaip norite, bet jūs žinote, kad katalikų kunigas privalo laikyti išpažinties paslaptį.

Generolas baisiausiai įniršo ir tuojau liepė tą kunigą sušaudyti.

Susprogdintas Kristaus paminklas.

„Amerika“ iš Naujorko ir „Katalikų Korespondencija“ iš Berlyno praneša, kad Cerroj del Cubileto buvo išsprogdinta didelė Kristaus statula. Susprogdino ją „Komunistinio darbininkų sindikato“ nariai. Jais Calleso valdžia tik ir remiasi. Paminklas pastatytas 1923 m. Kristaus Karaliaus garbei.

1914 sunkiose Bažnyčiai dienose Meksikos vyskupai nutarė Respublikos centre pastatyti milžinišką bažnyčią. Kol kas tik nutarta pastatyti Kristui paminklą. 1923 m. paminklui kertinį akmenį pašventinti susirinko apie 70,000 žmonių. Nuncius Filippi ją šventino. Be to dalyvavo dar 14 vyskupų. Valdžia visai trukdė ir kabinosi, kad neteisinaigai pasielgta, nes 1917 m. konstitucijos pakeitimo 24 punkte įsakoma, kad namuose nebūtų statoma koki nors religiški dalykai. Visi vyskupai buvo suimti, taip pat ir Nuncius, tik kardinolui Gasparri telegrama pareikalavus, kad Nuncius būtų paleistas, Nuncijų paleido, bet jį išvarė iš Meksikos.

Leidžia Tėvai Jėzuitai — Redaktorius T. J. Bružikas S. J.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms birželio mėnesio dienoms

1. Šv. Simonas, vien. Jėzaus Širdies penktad. Už švenč. Jėzaus Širdies įžeidimus Altoriaus Sakramente.

2. Šv. Ferdinandas, karal. Už pasaulines valdžias, kad jos neįžeistų Bažnyčios įsakymų ir labiau rūpintųsi Dievo karalystės praplatinimu ant žemės.

3. Švenč. Treybė. Kad visi, seni ir jauni būriais artintųsi prie švenč. Sakramento.

4. Šv. Pranciškus iš Karaciolo. Kad nustotų žmonės gaudę šlykščias madas ir mestų šokę modernus šokius.

5. Šv. Bonifacijus, Vokietijos Apaštalas. Kad Vokietija galutnai apsiavilytų nuo protestantizmo ir sugrįžtų į Katalikų Bažnyčią.

6. Šv. Norbertas. Kad labiau pamylėtume Bažnyčią ir gintume ją nuo užpuolikų.

7. Dievo Kūno šventė. Kad Dievas saugotų nuo šventagiško priėmimo švenč. Sakramento.

8. Šv. Madardas, išp. Kad žmonės labiau imtų skaityti dvasinio turinio knygas ir laikraščius.

9. Pal. Ona Marija. Kad Jėzaus Širdis gintų jaunuomenę ir neleistų įpulti pirmu kart į sunkų nusidėjimą.

10. 2 sek. po Sekminių. Kad visas Lietuvos jaunimas būtų gerai auklėjamas šeimynose, mokyklose ir draugijose.

11. Šv. Barnabas, apašt. Kad pasišventusių katechetų skaičius misijų kraštuose nuolat didėtų.

12. Šv. Jonas. Fakudietis. Kad žmonės labiau žiūrėtų teisybės, kad greičiau vienas kitam dovanotų prasikaltimus.

13. Šv. Antanas Padvietis. Kad labiau šauktųsi žmonės prie šv. Antano kūno ir sielos reikaluose ir nelaimėse. Ir už visus Lietuvos Antanus.

14. Bazilijus Did., vysk. Kad Bažnyčios priešams atsidarytų akys ir pamatytų, prieš ką kovoja.

15. Šv. Vitas, kent. Kad Meksikos kankinių krajas būtų sėkla naujiems krikščionims.

16. Šv. Jonas Fr. Regis S. J. Kad į kunigus ir vienuolius stotų vien iš grynų meilės ir prisirišimo prie Kristaus Vardo.

17. 3 sek. po Sekminių. Kad į kiekvieną šeimyną pareitų katalikiškas laikraštis.

18. Elzbieta, merg. Kad mergaitės pamylėtų skaistybę labiau už gyvenimą.

19. Florentina, merg. Kad Lietuvos mokytojai suprastų, kokią atsakomybę uždėta mokindami ir auklėdami vaikelius.

20. Šv. Siverijus, pop. Kad Lietuvos miestų gėrę svaig. gėralus.

21. Šv. Aloyzas Gonzaga, išp. Jėzaus Dr-jos. Viso pasaulio jaunuomenės vadas. Kad visa jaunuomenė, o ypač mokslus einančioji nuo pat jaunystės pažintų, kam žmogus sutvertas.

22. Šv. Paulinas, vysk. Už tų visų sielas, kurių niekas neatmena.

23. Šv. Agripina, merg. Kad gintų Dievas javus nuo ledų, o žmonės ir namus nuo perkūnijų.

24. 4 sek. po Sekminių. Šv. Jonas Krikštytojas mėn. Globėjas. Už atsivertimą tų mūsų tautiečių, kurie yra atitolę nuo katalikų tikėjimo.

25. Šv. Vilimas, vien. Kad būtų saugojamas padorumas besimaudant.

26. Šv. Jonas. Kad šeimynose sumažėtų barniai ir nesutikimai, kad šeimynos dažniau aukotųsi švenč. Jėzaus Širdžiai.

27. Šv. Vladislovas, karal. Kad greičiau prieitų prie minties visą Lietuvą pavesti ypatingai Jėzaus Širdies globai.

28. Šv. Leonas, pop. Už tuos visus, kurie per šį birželio mėn. nesirūpino pamylėti švenč. Jėzaus Širdį.

29. Šv. Petras ir Povylas. Kad greičiau įvyktų viena avija ir vienas Ganytojas. Už persekiojamą Meksiką.

30. Šv. Liucina, merg. Padėkoti Jėzaus Širdžiai už visas per šį mėn. gautas malones ir atsiprašyti už padarytus įžeidimus.

Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atlaidų.

Kasdieninė M. A. narių maldelė birželio mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aukoju Tau per nekaltą Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukoju juos Tau, ypač, kad visi skubėtų perprašyti išeistą Švenč. Jėzaus Širdį Švenč. Sakramente ir atsilygintų už visus buvusius, esamus ir būsiančius Švenč. Sakramento išniekinimus ir šventvagytes... Taip pat aukoju ir tomis intencijomis, kurios šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlydus: 1) vieną kurį mėnesio penktadienį, 2) Mėnesio globėjo dieną, 3) laike kiekvienos Permaldavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų priiminėjama ir 4) dar vieną mėnesio dieną, kurią pats M. A. narys gali laisvu noru pasiskirti.

„Žvaigždė“ mane išgelbėjo

(Tikras atsitikimas)

1928 m. Siunčiu T. T. Jėzuitams širdingą dėkonę už gražų laikraštį — „Žvaigždė“. Telaimina jį Dievas, o jo vaisiai tesiekia padanges. Tesuteikia Jums Dievas šiais, 1928 m. sveikatos ir išminties, kad galėtumėt dar didesnės žmonėms naudos, o Dievui garbės padaryti. O nelaimingas aš piktosios dvasios vergas buvau 8 metus, kuomet įpuoliau į sunkias nuodėmes; persigandau ir, užsigėdinęs, sakiau: Teeina mano siela į prapultį, bet aš niekumet neišpažįsiu savo nuodėmių. Mirčiai prisisiartinus — šauksiu kunigą, bet nuodėmių neišpažinsiu. Oi nelaimė! Pribuvo piktoji dvasia prie manęs, tas žaltys, kurs įsiveržė į mano širdį ir užsidarė geležies durimis, kad joks Dievo žodis neįeitų; graužė širdies šakneles ir iščiulpė Dievo malones. Mano širdis virto akmeniu, ola, kuri buvo taip šalta, kad neįjutė Saulės spindulėlio šviesos. Tiesa, dažnaiėjau bažnyčioje; klausiau mišių, pamokslų;ėjau išpažinties, ėmiau Šv. Kumuniją — Vaikelį Jėzų, o širdį turėjau biaurią su paslėptomis nuodėmėmis. Nieko man nepagelbėjo misijos ir rekolekcijos. Aš nenorėjau imti Komunijos, bet kunigas liepia, nes negi žino žmogaus širdį. Ir ėmiau Vaikelį Jėzų šventvagiškai. O, ką jis rado? Priėjęs prie širdies rado uždarytas duris: pasibeldė, bet ten tamsu; klausosi ir girdi žalčio šnypštimą. Verkia kūdikėlis, baltas, kaip sniegas, sluosto ašarėles, nes aš jį taip išniekinau, nuskaudžiau. Ir grįžta Kūdikėlis į dangų prie savo Tėvo. Manau gal Jis pasakys, kokią rado mano širdį, o tuomet mane nubaus Dievas amžina prapultimi.

O nelaimingas buvau žmogelis! nerandu niekur ramybės. Užsisakiau „Žvaigždę“, sakau, gal čia rasiu ką nors nauja. Bežiūrėdamas radau daug teisybės: aš ją pamilau, o ji tamsioje naktyje apšvietė mano širdį. Pamilau aš tave, mano išgelbėtoja! Sudrebėjo mano širdis: supuvusio namelio durelės išgriuvo, o žalčiui — piktai dvasiai čia gyvenimo jau nėra. Skubėjau susitaikinti, su Dievu. Atsiklaupiau prie mažo langelio, o iš mano akių ašarų upeliai tekėjo prie nuodėmklausio kojų.

Verčiau ir vaitojau iš širdies skausmo; ilgai neatsitraukiau, nes norėjau visai nuvalyti širdį. Verkė, dejavo ir nuodėmklausis, tik nežinau kodel. Pastačiau širdyje savo naują namelį; išpuošiau jį gėlėmis: rožėmis ir baltomis lelijomis. Sugrįžo į mano širdį Vaikelis Jėzus ir apsigyveno namelyje.

Ačiū tau, „Žvaigždė!“ manęs nuo prapulties išgelbėtoja! Mano broliai, sesutės, „Žvaigždės“ skaitytojai! nepažudykite savo sielų taip, kaip aš buvau pažudęs!

Buvęs piktosios dvasios vergas.

Atsiųstos paminėti knygos

Popiežiaus Leono XIII enciklika: „Graves de communi“ pavadinta: „**Apie visuomeninį darbą**“ vertė Dr. L. Bistras. 44 psl. 1 lt. 20 ct. Be galo reikšminga knyga, kuri paduoda Didžiojo Popiežiaus Leono XIII mintis, kaip reikia išbristi iš visuomeninio ir politinio vargo, kuris taip spaudžia žmoniją, ypač šiais laikais.

J. Matusas — Sedauskas „20 metų Tautos blaivinimo darbo“ 72 psl. 250 ct. Ši knygelė nors suglaustai bet daug pasako apie L. K. Blaivybės vystymąsi ir gyvavimą nuo 1908 — 1928 metų. Vertėtų ją įsigyti kiekvienam, kuriam tik rūpi gelbėti mūsų Tėvynę nuo pragaštingo alkoholio bangų.

Plus Bihlmeyer O. S. B. „Das Kind bei der heiligen Messe“ ir **„Zum Altare Gottes will ich treten“** Freiburg im Breisgau Herder 1928. Tokių knygelių, kai šios dvi tur būt pasaulis nėra matęs. Tai maldų knygelės didesniems ir mažesniems vaikeliams. Bet taip puikiai pagamintos ir tokiais paveikslėliais ir vaizdais papuoštos, kad mažąjį skaitytoją lyg pastato kartu su kunigu ir jis jaučiasi bendradarbuoją šv. Mišiose ir kitose apeigose. Pirmoji knygelė (95 psl.) tinka daugiau mažučiams (spalvuoti paveikslėliai!), antroji paaugusiems. Šios knygelės gal netrukus bus išverstos į lietuvių kalbą.

Neseniai išėjo iš spaudos labai gražių knygelių, kurias patariama įsigyti, štai jos:

Stasys Būdavas „Už Motinos melę“ 32 psl. Graži, pamokinti apysaka.

Kun. Prof. Pr. Būčys „Tėvų teisė ir pereinama auklėti vaikus mokykloje ir namie“ 35 psl. Nepaprastai daug gražių minčių paduota.

Bern. Brazdžionis „Verkiantis vergas“ poema. 72 psl. Tai „Žv.“ Skaitytojams žinomo autoriaus eilių rinkinėlis. „Šaltinio“ Leidinys. Būtinai reikia įsigyti.

Dr. M. Gylienė „Alkolis ir psichinis darbas“ 12 psl. Sveikintinas darbelis.

Karolis Dinelka „Svaiginimosi prležastys“ 16 psl. irgi blaivininkams būtina knygelė.

St. Būdavas „Broliuk, nevirkdink seselės“ Gyvenimo bruožas 16 psl. Įdomi.

G. Petrovas. „Mūsų stabas“ sulietuvino K. Steponavičius. 80 psl. 1 lt. 50. Kas neįsigytų šios knygelės tikrai arba pagailėtų 1 lt. 50 ct. arba kita priežastis, nes taip įrodančiai ir įdomiai išaiškinta blaivybės reikalingumas, kad nejučiomis patraukia ir įtikina.

Dr. A. Maliauskas „Didvyriai“ 32 psl. 30 ct. Labai gražių žinių paduota apie didvyrius: Koperniką, Galilėjų ir Giordano Bruno.

Prof. Dr. J. Totoraitis „Rygiškių Jono Gimnazija, Marijampolėje“ 13 psl. 50 ct. Kas įdomaujasi tos gimnazijos istorija ir šiaip Lietuvių praeitimi šioj knygelėj ras daug gražių ir įdomių žinių.

P. Thomas Villanova Gerster a Zeil O. M. Capucin, Munus confessorii quoad castitatem poenitentis promovendam. Oeniponte. 1927 124psl. Kaina 1. 50 mk.

Mūsų laikais labiausiai skaistybė pavojuje. Kaip ją pasekmingiau gelbėti, ras šioj knygoj nuodėmklausiai ir sielų bei dvasios vadovai.

P. Thomas Villanova a Zeil O. M. Capucin., Tractatus de satis factione sacramentali in usum confessoriorum. Oeniponte. Printed in Austria 1926. 96 psl.. Kaina 1. 50 mk.

Praktiškai pritaikomas traktatas de restitutione.

Dr. Fanz Stingeder, Der Liebe die Krone Biblische Manstäbe zur Vertiefung des christlichen Lebens im Alltag. Linz, 1926. 162 psl.

Kur rasi prakilnesnę temą kaip — meilė. Autoriaus tikslas pagilinti meilę kasdieniniame krikščionies gyvenime. „Krikščionybė,“ sako autorius įžangoj, „yra meilės norma, meilės religija.“

Mich. Gatterer S. J Das liturgische Tun. Innsbruck. 1926. 76 psl. Kaina 1. — mk.

Kaip jau pavadinimas rodo ši knyga tik liturginių veiksmų vadovėlis. Pirmam skyriuje nurodo į reikiamus: tikslumą, pagarbą, dievotumą ir estetiškumą; antrame — užsilaikymo taisykles, apeigas atliekant.

H. Harms, Erdkunde in entwickelnder, anschaulicher Darstellung.

1. Band: Vaterländische Erdkunde (Vokietijos geografija).

2. Band: Länderkunde von Europa.

3. Band: Asien und Afrika

4. Band: Amerika und Australien mit Ozeanien und Antarktis.

5. Band: Mathematische Erdkunde, Allgemeine Erdkunde, Kartographie.

Leipzig, Listu. von Bressensdorf. 1927. Kaina 4 1/2 mk. — 2. 360 psl. — 1. 307 paveikslai.

Lietuvių kalboje panašaus veikalo geografijos srity dar neturime. Todel visiems pradžios ir aukštesniųjų mokyklų geografijos mokytojams, mokantiems vokiškai skaityti, šitos knygos bus labai naudingos ir įdomios. Veikalas remiasi naujausiomis statistikomis ir naujausiais geografijos mokslo daviniais.

„Spiel und sing!“ Blätter zur Pflege und Hebung der Volksbühne und Volksunterhaltung. 1. Jahrgang. Neft / Varl. Val. Nöfling, München. Už 12 numerių šio laikraščio 1. 20 Mk.

Šis laikraštėlis paduoda įvertinimus gražiausių šių laikų liaudies teatro dalykėlių. Jauniems, teatro ir dainų mylėtojams patartina išsirašyti.

AUKOS MISIJOMS

Grynais pinigais aukojo: Kar. Dulieba 15 lt., A. Matulytė 10 lt., E. Jasiukaitienė 10 lt., Rimgulytė 5 lt., E. Urbonaitė 1 lt., Purokas P. 1 lt., E. Judjurgienė 1 sid. rublj.

Pašto ženklais ir sen. pin. aukojo: Kun. K. Steberiakas, Tumosai, D. Petrauskas (Plungės V kl. mok.), Purokas, Pašvitinio tretininkės, V. Grybauskas, Juz. Bernotas, A. Životkovskis, K. Skaurodytė, K. Andziulis, J. Ruškienė, Bumboiskaitė, Norkaitė, A. Pudjurgis, Pudjurgienė (paveikslėlių), J. Jasiukaitis, N. iš Kairių, P. Petšulytė, P. Stunguraitė (rožančių), N. Lipnickaitė (sen. pin., pašto ženklų ir Jėzaus statulą), N. (balto audeklo).

Visiems aukotojams ir Kat. misijų rėmėjams tariame nuoširdžiausią padėką.

„Žvaigždės“ Redakcija
Misijų Skyrius.